

ΕΥΤΥΧΙΑ

ΦΥΛΛΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.— Ἐξωτερικοῦ φραγ. χρ. 8.—

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΞΑΜΗΝΟΣ

Ἐσωτερικοῦ δραχ. 2,50. Ἐξωτερικοῦ φραγ. χρ. 4.—

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΙΝΕ ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ

Εἰς οὐδένα ἀποστέλλεται τὸ φύλλον ἄνευ πληρωμῆς

τῆς συνδρομῆς

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠ. 10

ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

72-Ὁδὸς Κολοκοτρώνη-72

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ

ΘΕΟΔ. Ν. ΧΡΥΣΟΛΟΥΡΗΣ & ΣΙΑ

ΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ

ἀπευθύνονται πρὸς τὰ γραφεῖα μας

ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

Η ΕΑΡΙΝΗ ΑΠΟΛΥΣΙΣ

ΟΙ ΣΗΜΕΡΙΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

Οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες, οἱ ἄμεσοι καὶ κατευθεῖαν ἀπὸγονοὶ ὄντες τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων, εἶναι οἱ ἴδιοι Ἕλληνες, οἵτινες ἔζησαν ἐπὶ τῶν λαμπρῶν χρόνων τοῦ Περικλέους, Δημοσθένους καὶ Φειδία, ὡς οἱ Ἑβραῖοι π. χ. τῆς σήμερον, εἶναι οἱ πραγματικοὶ ἀπόγονοι τῆς μεγάλης καὶ σθεναρᾶς φυλῆς τῆς Π. Διαθήκης, καὶ ὅτι τῆς Π. Διαθήκης, καὶ ὅτι ὁμιλοῦσιν ἔτι τὴν ἑνδοξὸν καὶ κλασικὴν γλῶσσαν, κατὰ τι τροποποιουμένην, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐγράψαν τὰ ἑνδοξὰ καὶ ἀθάνατα συγγράμματα τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος.

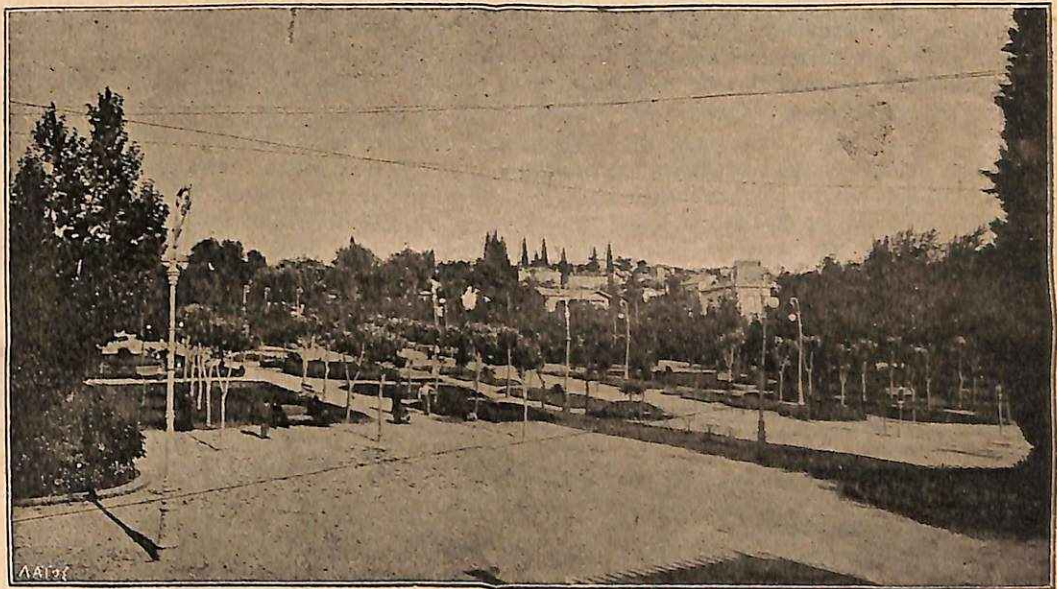
Τὸ πνεῦμα τοῦ Ἑλλήνος εἶναι πολὺμητον, διανοητικόν, πρακτικόν καὶ ἐπιχειρηματικόν, καὶ ἔνεκεν τῶν προσόντων τούτων, καὶ τῶν μεγάλων καὶ κερδοσκοπικῶν ἐπιχειρήσεων, ἐγκαθιδρυθὲν ἐπιτυχῶς εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς Μεγαλοπόλεις, τὴν Ἰνδιάν Ἀμερικὴν, Αἴγυπτον, Ῥωσίαν κλπ. μέρη τῆς ἐσπεριζάν, ἔθνη ἐθαυματούργησε, ἀναπτύριξεν καὶ ζενίθ τὴν Βιομηχανίαν, ἐμπορίαν καὶ περιουσίαν κολοσιαιᾶς ἀποκτήσαν, λόγῳ τῶν προτερημάτων του, καὶ ἐργασίας αἰδρῶσαν διὰ τὴν φιλεργίαν καὶ ἐμπορικὴν του τόλμην κατέκτησε τὴν οἰκουμένην. Καίτοι δὲ μακρὰν τῆς ἀγαπητῆς του πατρίδος ὁ Ἕλλην ζῶν, οὐδέποτε παύει ἀγαπᾶν καὶ βοηθᾶν αὐτήν, διότι γνωρίζει, ὅτι ἡ φωτοβόλος καὶ πανεικλεὶς πατρίς του, εἶναι πατρίς ἀναμνήσεων, ἐνδόξων μεγαλειῶν, δαφνηφόρος, σεων, γέρα, ἑστία τοῦ πολιτισμοῦ καὶ μήτηρ γε ραρά, τῶν γραμμάτων καὶ τεχνῶν τῶν φώτων, ἔνεκεν συντελεῖ εἰς τὴν σταθερομένην αὐτῆς καὶ τὸ γόητρον ἢ συν-

δρομὴ τοῦ ἔξω Ἑλλήνος.

Ἀλλὰ ἂν μικρά τι ἀνωμαλία ἐπῆλθεν νῦν εἰς τὴν ἑνδοξὸν Ἑλλάδα, αἰτία εἶναι ἡ ἀρχομανία ἢ πρωτοβουλία, ἣτις διαιρεῖ αὐτὴν εἰς φατρίας καὶ οὐδέποτε τὴν ἐνώνει. Τὸ αὐτὸ συνέβαινεν καὶ εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, τὴν ὑπὸ τῆς ἀρχομανοῦς φιλονεικίας σπαρασσόμενην, καὶ ὅτε αὐτὴ καὶ ὁ πολιτισμὸς τῆς ὑπὸ τῶν Περσῶν ἠπειλεῖτο, οἱ Ἕλληνες ἦσαν λόγῳ πρωτοβουλίας εἰς τὸ ἄρχειν διηρημένοι. Ἀλλ' ὅτε ἔκρουσε ὁ κώδων τῆς ἀνάγκης, ἀποβαλλοῦσα τὰς διχονοίας καὶ ἐνωθεῖσα, κατήγαγε θριάμβους κατὰ τῆς Περσίας, ἐστήσεν ἐν Μαραθῶν καὶ Σαλαμίνι, καὶ ἔδρεφεν δάφνας εἰς τὰς Θερμοπύλας. Καὶ διὰ τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου διέτρεξεν ὁλόκληρον τὸν τότε γνωστὸν κόσμον, κυριεύσασα 72 ἔθνη, διαδώσασα τὸν πολιτισμὸν καὶ γλῶσσαν τῆς καὶ τὰ μεγάλα ἰδεώδη τῆς εἰς τὴν τετραπέρατον Οἰκουμένην.

Ἡ σημερινὴ Ἑλλὰς οὖσα καθαρὰ ἀ-

τόγονος τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, καὶ τὸν πολιτισμὸν αὐτῆς ἀμνή κρατοῦσα, θαυματουργεῖ, κατακτῆσασα τὸν κόσμον διὰ τοῦ Πνεύματός της, καὶ διὰ τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας της, ἣτις ὡς δὲ φωτοβόλος καίουσα, ἐφώτισεν ἀπαντα τὰ ἐσκοτισμένα ἔθνη, προσεῖλκυσε αὐτὰ εἰς τὴν Θεογένητον θρησκείαν τοῦ Χριστιανισμοῦ πλουτήσασα τὰς εὐρωπαϊκὰς βιβλιοθήκας μετὰ συγγράμματα, φιλοσοφικά, φιλογιστικά, θεολογικά, ὡς τὸ πάλαι οἱ Χρυσόστομοι, Φώτιοι καὶ Γενάδιοι, οἱ δοξάσαντες τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ Χριστιανισμοῦ διὰ τῆς εὐγλωττίας τῶν, καὶ διὰ τοῦ Μαρτυρικοῦ θανάτου τοῦ ἀπαγχονισθέντος Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε' καὶ τῶν ἄλλων προμάχων τῆς πίστεως καὶ πατρίδος Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, τῶν πεσόντων χάριν τῆς Μεγάλης Ἑθνικῆς Ἰδέας καὶ παλαιογενεσίας τοῦ ἔθνους, καὶ διὰ τῆς ὑψώσεως τῆς Σημείας τῆς ἀνεξαρτησίας ὑπὸ τοῦ Γερμανοῦ ἀνυψώσεως τὴν 25ην Μαρτίου, ἐσκόρπι-

ΤΟ ΑΛΣΟΣ ΤΗΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ

σαν τὰ δεινὰ τῆς δουλείας, ἐκήρυξαν τὴν Ἑλλάδα Συναγματικὸν Βασίλειον, ἀποδείξαντες διὰ τῶν ἡρωϊκῶν κατορθωμάτων των, εἰς τὴν Εὐρώπην, ὅτι ἡ νῦν Ἑλλάς, εἶναι γνήσια θυγάτηρ τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, καὶ οὐχὶ νόθος, ὅπως ἀποκαλοῦσιν αὐτὴν οἱ ψευδολογᾶδες τῆς Ἑσπερίας, οἵτινες ἐσπούδασαν τὴν γλῶσσαν τοῦ Ἑράσμου, καὶ δὲν δύνανται νὰ ἐννοήσωσι τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν τῆς σήμερον, καὶ στενωχωροῦμενοι γελῶντες ἀποφαινόμενοι, ὅτι τὸ ἑλληνικὸν ἀρχαῖον αἷμα ἐξηφανίσθη ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ Ἑλληνας, ὡς καὶ ἡ γλῶσσα, καὶ δὲν μένει τίποτε εἰς αὐτοὺς, εἰμὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς κλέος τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος, ὃ εὐρίσκεται τεταμιένον εἰς τὰ ἔρειπια τῆς Ἀκροπόλεως Ὀλυμπίου Διῶ, Δελφῶν καὶ Λευκωρίου. Ἀλλὰ εὐτυχῶς ἡ σταδιοδρομία τῆς νῦν Ἑλλάδος, τὸ δαιμόνιον καὶ ἐπιχειρηματικὸν Πνεῦμα τοῦ σημερινοῦ Ἑλλήνος, τὸ δίκην πτηνοῦ περιπτάμενον ἀνωθεν τῆς Ἀκροπόλεως, τοῦ Δελφῶν, τοῦ Πεδίου τῆς Σαλαμίνος καὶ Μαραθῶνος κλπ, ἀρχαίων καὶ νεωτέρων μεγαλειῶν καὶ ἐρείπων, ὡς φάσμα θὰ καταδιώξῃ, τοὺς προσπαθοῦντας νὰ μειώσωσι τὸ γόητρον καὶ τὴν δόξαν τῶν εὐκλεῶν ἀπογόνων τῆς ἀρχαιότητος Ἑλλήνων, καὶ θὰ ἀποδείξῃ αὐτοῖς καὶ τοῖς ἀπολιτίστοις θαλκκανοῖς, ὅτι οἱ σημερινοὶ Ἑλληνες εἴμεθα ἐπ᾿ αὐτοῖς καὶ γνήσιοι ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, καὶ ἐπαεὶ θὰ παραμείνωμεν τοιοῦτοι.

Ἐν Ναυπλίῳ

Εὐάγγελος Θ. Βρέττας

ΣΤΗΛΗ ΥΓΙΕΙΝΗ ΚΑΙ ΙΑΤΡΙΚΗ

Δέρμα. Τὸ δέρμα ἐκτελεῖ προορισμὸν πολλαπλόν, εἶναι περιάλυμμα, προσφυλάσσει τὰ λεπτὰ καὶ εὐαίσθητα περιφερικὰ ὄργανα καὶ νεῦρα ἀπὸ πᾶσαν βλάβην εἶναι ὄργανον ἀφ᾿ ἧς, ὡς περικλεῖον ἐν αὐτῇ τὰ ἄλλα τῶν αἰσθητικῶν νεύρων εἶναι ὄργανον ἐκκρίσεως, δι' αὐτοῦ ἀποβάλλεται τὸ προϊόν τῶν ἐν τοῖς ἰστοῖς ἐπιτελουμένων καύσεων, διοξειδίου ἀνθρακός, ὕδωρ ἀμμιωνίας καὶ ἄλλα: εἶναι ὄργανον ἀναπνοῆς, διὰ τῆς ἀδῆλου διαπνοῆς τὸ δέρμα προσλαμβάνει ἐκ τοῦ ἀέρος ὀξυγόγον καὶ ἀναδίδει διοξειδίου ἀνθρακός καὶ ὕδατι. Εἶναι ὄργανον ρυθμίσεως τοῦ θερμαντικοῦ τοῦ σώματος, ὅταν ἡ θερμοκρασία τοῦ σώματος τείνῃ εἰς τὸ νὰ υπερβῇ τὸ φυσιολογικὸν ὅριον, τὸ δέρμα καλύπτεται ὑπὸ ὑγρασίας, προερχομένης τὸ μὲν ἐκ τῆς ἀδῆλου διαπνοῆς, τὸ δὲ ἐκ τῆς ἐκκρίσεως τῶν ἀπειραριθμίων ἰδρωτοποιῶν ἀδένων τοῦ δέρματος, αὕτη ἐξατμιζομένη, καταψύγει τὸ διάθετον σῶμα καὶ ἐντὺς ἀποκαθιστᾷ τὴν ἰσορροπίαν τῆς θερμοκρασίας. Τέλος τὸ δέρμα εἶναι καὶ ὄργανον ἀπορροφῆσεως, ἀλλὰ μόνον διὰ τὰ ἄερια, ἡ ἀκόμη ὅταν τὸ ἐπιχρῶν τὴν ἐπιδερμίδα λιπαρὸν προϊόν τῶν σμηγματικών ἀδένων ἐξαφανισθῇ, ἡ ἀφου καταστραφῇ ἡ ἐπιδερμὶς καὶ ἀπογυμνωθῇ τὸ χόριον, ἥτοι τὸ κατὰ βάθος στρώμα τοῦ δέρματος.

Δὲν ὑπάρχει ἐπομένως ὄργανον τοῦ σώματος, οὕτως ἡ ἐπιμέλεια ἐπιδρᾷ περισσότερο ἐπὶ τῆς ὅλης εὐεξίας τοῦ οργανισμοῦ ἢ τὸ δέρμα, ἡ δὲ σοβαρότης τῶν φαινομένων αἵτινα προκύπτουσιν ἐκ τῆς καταστροφῆς τοῦτου διὰ τῶν ἐκτεταμένων ἐγκαυμάτων εἶναι τρανὴ ἀπόδειξις ὅτι ἡ ἀκεραιότης τοῦ δέρματος εἶναι ἀναγκαῖα πρὸς τὴν ὑπαρξιν.

Διὰ νὰ ἐκτελῇ πάσας τὰς λειτουργίας του ταύτας τὸ δέρμα πρέπει ἰον νὰ καθαρίζεται ἀπὸ τῶν προϊόντων τῆς ἐκκρίσεως καὶ τῆς ἀδῆλου διαπνοῆς, 2ον νὰ διατηρῇ τὴν νευρικὴν του διεγερτικότητα 3ον νὰ δύνανται νὰ ρυθμίζῃ τὴν θερμοκρασίαν τοῦ σώματος. Τὰ δύο πρῶτα κατορθοῦνται διὰ τῶν λουτρῶν, τὸ τελευταῖον διὰ τῆς χρήσεως τῶν καταλῦτων ἐνδυμάτων.

Λουτρά. Ἡ γενικὴ καθαριότης τοῦ δέρματος ἐπιτυγχάνεται διὰ τῶν λουτρῶν. Τὰ λουτρά τῆς καθαριότητος εἶναι χλιαρὰ ἢ θερμὰ, ἀπαιτεῖται δὲ καὶ ἐντρίδη τοῦ δέρματος μετὰ σάπωνος, ὅπως μαλακυνθῶσι τὰ ἀποτρίμματα τῆς ἐπιδερμίδος.

Διὰ λουτρά καθαριότητος, δὲν ἀπαιτεῖται καθὺς λουτρή. Ὁ ἀδαθὴς στρογγύλος λουτὴρ ἐν τῇ ὁποίᾳ καθήμενός τις σπαυνίζεται καὶ ἀποπλύνεται διὰ θερμὸν πρῶτον καὶ ψυχρὸν ἔπειτα ὕδατος, εἶναι μάλλον ἐφαρμόσιμος καὶ προσεὶς εἰς πάντας διότι δύνανται νὰ τοποθετηθῇ ἐν τῇ δωμάτιῳ τοῦ ὑπνου, ἐνθ' ὃ βαθὺ λουτρὸν ἀπαιτεῖ ἰδίαν αἰθούσαν λουτροῦ. Διὰ τὰ σχολεῖα, τὰ ξενοδογεῖα, καὶ τὰ δημόσια ἐν γένει λουτρά, αἱ νεώτεροι ὑποδείξεις τῆς ὑγιεινῆς ἀπαιτοῦσι τὴν κατάργησιν τῶν λουτρῶν, καὶ τὴν ἀντικατάστασιν αὐτῶν διὰ καταλωνητῶν. Οἱ λουόμενοι εἰσέρχονται ἕκαστος εἰς ἰδιαιτέρον θάλαμον, τοῦ ὁποίου τὸ δάπεδον εἶναι διάτρητον, ἡ δὲ ὀροφὴ φέρει καταλωνητῆρα θερμοῦ ὕδατος καὶ ἕτερον ψυχροῦ, τοὺς ὁποίους θέτει εἰς ἐνέργειαν ὁ λουόμενος διὰ στροφίγος, ἀνεῖ τῆς βοηθείας δευτέρου προσώπου. Διὰ τοῦ ἀπλουστάτου, συντόμου καὶ ἀπολύτως ἀμέμεπτου τοῦτου συστήματος, ἀποφεύγει τις τὰ κακὰ ἀποτελέσματα τῆς παρατεταμένης διαμονῆς ἐντὸς ὕδατος, λανθάνον τῆς ἰσχυρᾶς πρὸς τὰ περιφερικὰ ὄργανα συμφορῆσεως τοῦ αἵματος ἐπιδιώκεται ἀντίδρασις πρὸς συμφορῆσεις τῶν ἐσωτερικῶν ὀργάνων. Πολλὰκις συνδυάζεται μετὰ σάπωνος, καὶ ἀρωματικῶν φυτῶν. Θερμοκρασία θερμῶν λουτρῶν 32ο—40ο.

Χλιαρὰ λουτρά. Εἶναι χρήσιμα πρὸς κατενύσσιν νευρικῆς διεγέρσεως, κατὰ τῆς ἀϋπνίας, κατὰ τοῦ κνισμοῦ τοῦ δέρματος. Συνήθως εἰς τὰ χλιαρὰ λουτρά προστίθενται ἄνθη καὶ φύλλα φιλύρας, φύλλα

λεμονέας, ἡ πύτυρον, κόλλα κ.τ.λ. Θερμοκρασία 27ο—32ο.

Δροσερὰ λουτρά, λέγονται τὰ ἔχοντα θερμοκρασίαν 23ο—26ο. Εἶναι χρήσιμα ὅταν δὲν παρατείνωνται πέραν τῶν δέκα λεπτῶν.

Ψυχρὰ λουτρά. Ἐχουσι θερμοκρασίαν 18ο—22ο ὡς μέσον θεραπευτικὸν εἶναι τὸ πολυτιμότεον ὅπλον ὅπερ ἔχομεν κατὰ τοῦ πυρετοῦ, ἰδίως τοῦ συνεχοῦς καὶ παρατεταμένου τυφοειδοῦς πυρετοῦ. Διὰ τοῦς ὑγίεις τὸ ψυχρὸν λουτρὸν εἶναι τονωτικὸν ἐπὶ τῇ ὁρῇ τοῦ νᾶ ἵνα βραχὺ. Τύπος ψυχρῶν λουτρῶν εἶναι τὰ θαλάσσια λουτρά, αἵτινα ἀνάγκη πᾶσα νὰ μὴ υπερβαίνωσι τὰ 3—5 λεπτὰ διὰ τοὺς ἔχοντας νωθρὰν τὴν κυκλοφορίαν, ἄλλως τε, ἡ ἐπερχομένη συνήθως μετὰ τὸ λουτρὸν ἀντίδρασις εἶναι ὁ ἀσφαλὴς γνῶμων τῆς ὠφελείας τῶν ψυχρῶν λουτρῶν, ὅταν ἀντὶ νὰ θερμαίνεται καὶ νὰ ἔχῃ συναίσθημα σφρίγγους καὶ ἐπιθυμητῆς δυνάμεως ὁ ἐκ τοῦ ψυχροῦ λουτροῦ ἐξερχόμενος, ριγὶς καὶ ἔχει μελανά τὰ χεῖλη, χρεώσεται νὰ διακλύσῃ τὰ λουτρά, καὶ νὰ ζητήσῃ ὃ ἄλλον μέσον τὴν τόνωσιν τοῦ οργανισμοῦ.

Οἱ ἐκ μικρᾶς ἡλικίας εἰθισμένοι εἰς τὴν καθημερινὴν χρῆσιν ψυχροῦ ὕδατος, ἀντιτείνουσι μεγίστην ἀντοχὴν εἰς τὰς προσβολὰς τοῦ ψύχους καὶ τὰς μεταβολὰς τοῦ καιροῦ, διότι τὸ ψυχρὸν ὕδωρ ρυθμίζει κάλλιστα τὴν παραγωγὴν τοῦ θερμαντικοῦ καὶ καθιστᾷ τὸν ὁργανισμόν ἀνεπίδεκτον εἰς τὰ κρυολογήματα.

Αἱ καταβροχαὶ διὰ ψυχροῦ ὕδατος ὠφελοῦσι περισσότερο ἢ τὰ δολιχῆρα λουτρά, καθόσον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πλῆξεως τοῦ δέρματος ὑπὸ τοῦ ὕδατος εἶναι διεγερτικόν, ἐνθ' ὃ λουτρά ἐντὸς τῶν ὁποίων βυθίζεται τις καταστέλλουσι τὰς ζωηρὰς ἀντιδράσεις.

Μ. Κ.

ΣΤΗΛΗ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΑΡΧΩΝ ΤΟΥ ΕΛΛ. ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ (Συνέχεια)

Τὰ μυκηναῖα ταῦτα κειμήλια μαρτυροῦσιν ἀνευδῶς περὶ πλουσιωτάτου καὶ ἐπιτηδαιοτάτου πολιτισμοῦ. Μόναί αἱ πολυχρῆσοι Μυκῆναι, ὡς λέγει καὶ ὁ ποιητής, καὶ μόνοι οἱ δοκιμώτατοι καὶ ἐξέχοντες καλλιτέχναι καὶ τεχνίται τῶν τότε χρόνων ἠδύνατο νὰ παραγάγωσι τὰ ἐγκαυμένα ἐκεῖνα ἐγγεγραμμένα. Πόθεν λοιπὸν προήρχετο ἡ θανμασία ἐκείνῃ τέχνῃ; Κλίνομεντες ἐπὶ τῶν προθηκῶν τῶν μουσείων οἱ διάφοροι ἀρχαιολογοὶ ἐπεδόθησαν ἐναμίλλως εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ θυμῶν καὶ τῆς τεχντοροπίας τῶν μυκηναίων κειμηλίων καὶ κατέληξαν εἰς ἀπροσδόκητον ἀσυμφωνίαν καὶ διάστασιν γνώμων. Διέκριναν ἐν αὐτοῖς ἄλλοι ἄλλον καὶ ἄλλοτε ἄλλον θυμῶν, ἀνατολικόν, τῆς ἀνατολῆς, εὐρωπαϊκόν, σμητικόν, αἰγυπτιακόν, κελτικόν, βυζαντιακόν, γοτθικόν κτλ.

Κατὰ τὸν μῆνα Δεκέμβριον τοῦ 1873, διηγείται ὁ Σολομῶν Ῥάιναχ, ἐσπούδαζεν ὁ Ε. Βυρνουφ δοχεῖον τι πρὸ μικροῦ ἀνακαλυφθὲν ὑπὸ Σλίμαν ἐν Χισσαρλίκ. Τὸ δοχεῖον τοῦτο ἦτο διακεκοσμημένον ὑπὸ ἐγκαυμένων χαρακτῆρων, οὓς ὁ Βυρνουφ ἐπεχείρησε μὲν νὰ ἐξηγήσῃ διὰ τοῦ φοινικικοῦ καὶ αἰγυπτιακοῦ ἀλφαβήτου, οὐδὲν ὅμως κατορθώσας συνέκρινεν αὐτοὺς πρὸς τοὺς ἀρχαιοτρόπους χαρακτῆρας τοῦ σινικοῦ ἀλφαβήτου. Εἰ καὶ ἡ τοιαύτη ὑπόθεσις προδικάλεσε τὴν ἰαροσύνην τοῦ Θ. Ῥεγέ, οὗ ἦτον καὶ αὐτὸς ἐξεδήλωσε τὴν ἐκπληξίν του ἐπὶ τῇ ἐξόχως ἀσιατικῇ ἐμφάσει τῶν τρωϊκῶν τυτῶν εὐρημάτων, ἅπερ ὑπεμνήθησκον αὐτόν, ὡς εἶπεν, «ἐνία κοσμήματα παριστάμενα ἐπὶ τῶν τῆς Νινευῆς καὶ τῆς Φουγίας ἀναγλύφων». Ἡ ἀόριστος αὕτη ἐκφρασίς τοῦ Ῥεγέ δυνάταν νὰ ὀφείλῃται εἰς τὴν ἀμνησίαν εἰς ἣν θὰ περιήγετο, ἂν ἐπεχείρησε νὰ ὑποδείξῃ ἐπακριβῶς τὰ νινευητικὰ κοσμήματα ἅπερ ὑπῆρξεν ὅταν ἀνεκαλύφθησαν ὑπὸ τοῦ Σλίμαν οἱ μυκηναῖοι τάφοι καὶ προκυλῇ τῇ ἡ ἐπὶ τοῦ περιεχομένου αὐτῶν σπουδῇ τῶν ἀρχαιολόγων, πάντες ἐστρεψαν τὰ ὄμματα πρὸς τοὺς Φοίνικας. Ὁ δὲ Στεφάνης, ὅστις ἠθέλησε νὰ ὑποδείξῃ συγγενεῖαν τινὰ τῶν ἐκ τῶν τάφων τούτων ἐξαχθέντων τεχνουργημάτων πρὸς τὰ τῆς μεσημβρινῆς καὶ κεντρικῆς Ῥωσίας, περιέπεσεν εἰς σοβαρότερον σφάλμα ἀποδοῦς τὰ κτεῖρια καὶ τοὺς τάφους εἰς τοὺς περὶ τὰ τέλη τῆς Ῥωμαϊκῆς αυτοκρατορίας κατακλυσάντας τὴν Ἑλλάδα βαρβάρους. Τούτῳ λίσσων. ὅμως ἄξιός ἐπαίνου τυγχάνει δεσμῶν διότι συνηθάνθη ὅτι ὁ μυκηναῖος πολιτισμὸς δι' ἴσων ἢ καὶ διὰ πλείονων δεσμῶν συνεῖχετο μετὰ τῆς Εὐρώπης ἢ μετὰ τῆς Ἀσίας. Ἡδὲ ὁ ἔθεός τῆς εἰς Πελοπόννησον ἐκστρατείας ἀρχιτέκτων ἐκπλαγεῖς διὰ τὸ ἰδιόρρυθμον τῆς διακοσμῆσεως τῆς θύρας τοῦ θυσανροῦ τοῦ Ἀτρώεως, ἐόρουν εἰς τὸ μέσον τὴν ὑπόθεσιν ὅτι ἡ διακόσμησις αὕτη ἦτο βυζαντινῆς ἀρχῆς. Δὲν ἐπιτρέπεται βεβαίως εἰς πάντας νὰ περιπίπτωσιν εἰς τοιαύτας πλάνας. Ὅταν τις, προκειμένου περὶ τῶν μυκηναίων θησαυρῶν, τὸν λόγον φέρῃ ἐπὶ τοῦ κελτικοῦ ἢ καὶ αὐτοῦ τοῦ βυζαντιανοῦ πολιτισμοῦ, οὐδὲν ἄλλο βεβαίως πρᾶττει ἢ ὑποδεικνύει ὅπως ἀφελῶς τὴν ὁρθοτάτην ἄλλως ἰδεᾶν ὅτι οἱ ἐν λόγῳ θησαυροὶ ἀναγίνονται εἰς τὴν τέχνην τῆς κεντρικῆς Εὐρώπης, ἐνθα τὰ βυζαντιὰ κοσμήματα οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ μορφὴ τῆς τελειοτέρου τοῦ κελτικοῦ θυμῶν.

Ὁ Σολομῶν Ῥάιναχ, ὡς βλέπομεν, ἔχει ἐδραῖαν πεποιθὴν ὅτι ἡ ἐν λόγῳ τέχνη καὶ πολιτισμὸς τυγχάνουσιν εὐρωπαϊκῆς προελεύσεως. Τὸ περὶ Ἀνατολικοῦ ἀντικατοπτρισμοῦ (Le Mirage oriental) ὑπόμνημα αὐτοῦ τυγχάνει ἡ διακοίνωσις τῆς ἀντιστοιχίας τῆς ταύτης σχολῆς, περὶ ἧς ποιεῖται λόγον ὁ Ἑλβιν ἐν τῇ περὶ τοῦ Μυκηναίου ζητήματος (La Question mycé-

nienne) ὑπομνήματί του. Φαίνεται ὅτι οὔτε τὰ κείμενα τῶν ἀρχαίων συγγραφέων οὔτε τὰ περιωθέντα καὶ ἀνακαλυφθέντα μνημεῖα δύνανται νὰ παράσχωσιν ἀναντίρρητον ἀπόδειξιν ὑπὲρ τῆς μιᾶς ἢ ὑπὲρ τῆς ἑτέρας τῶν ἀντιφατικῶν τυτῶν διαβεβαίωσης, ὅτι «Ἡ Ἑλλὰς ὀφείλει τὸ πᾶν εἰς τὴν Ἀσίαν» ἢ ὅτι «Ἡ Ἑλλὰς τὰ πάντα ὀφείλει εἰς ἑαυτὴν μόνην». Ἡ πειστικὴ αὕτη ἀπόδειξις εἶναι ἀρὰ γε δυνατόν νὰ ἐξαχθῇ ἐξ ἄλλων μελετῶν; Ὑπάρχουσιν ἀρὰ γε ἀλλαχοῦ ἀνεξερεύνητα στοιχεῖα δυνάμενα νὰ παράσχωσιν ἡμῖν βεβαίωτά τινα περὶ τοῦ πράγματος; Τοῦτο θέλομεν ἐξετάσει ἐν τῇ ἐπομένῳ κεφαλαίῳ.

Ἐκ τῆς μελέτης τοῦ Γάλλου ἀρχαιοδύτου κ. Bérard.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΤΙΝΕΣ ΠΕΡΙ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ

Οὐδεὶς εἶνε, οὐδὲ ὁ ἀπλοῦστερος ἐπαγγελματίας, ὅστις δὲν θὰ λάβῃ ἀνάγκην οὐχὶ σπανίως ἐν τῇ βίῃ του νὰ γράψῃ τι. Ἐάν δὲ ἡ σκεπτικὴ εἶνε ἐπιστήμη ἰδιαιτέρα, καὶ ἀναγκαῖα εἰς ἐκείνους ὅστινες συγγράφει ἢ ῥήτορες ἢ ποιηταὶ καλοῦνται ἢ ἐπιθυμοῦσι νὰ γένωνται, ἀλλὰ καὶ πρὸς αὐτοὺς νομιζόμεν ὅτι ἡ παροῦσα σύντομος πραγματεία δὲν θέλει ἀποβῇ ἐν πολλοῖς ἀνωφελής. Ὅσοι δὲ διὰ τοὺς πρῶτους θὰ φανῇ χρήσιμος τόσος καὶ οἱ νεαροὶ ἀναγνώσται τῆς Ἑβδουχίας ἐσμέν βέβαιοι ὅτι θέλουσι παρακολουθῆσαι αὐτὴν ἐμμέλως. Παρὰ τοῖς νέοις μάλιστα παρατηρεῖται πάντοτε ποῖα τις τάσις πρὸς τὸ γράφειν εἴτε πεζῶς εἴτε ἐμμέλως, ἡ ἐφημερίς δὲ αὕτη πρόθυμος οὖσα νὰ φιλοξενῇ τὰ προέδοντα ταῦτα τῶν παρακολουθούντων αὐτὴν, πλὴν τῆς ἐξυπηρετήσεως τοῦ ἀρχικοῦ καὶ κυρίου σκοποῦ ὃν προὔταξεν, οὐχὶ ὀλίγην ὥθησιν δίδει, καὶ οὐχὶ μετρίως ὑπεκκαίει τοιοῦτον τρόπον τὸν πόθον τοῦτον τῶν νέων, ὅστις σεβάστος ὢν ἐξ ἀρχῆς, οὐχ ἦτον ὀφέλιμος κατανοῶν, οὐχ ἦτον μάλιστα ἀναγκαῖος εἶνε:

Σύνθεσις δὲν εἶνε τι ἄλλο εἰμὶ καὶ ἀλλοῖο γίγνεται. Οἱ Ἑλληνες ἀρχαῖοι τεχνουργοὶ λέγοντες σύνθεσιν ἐνόουν τὴν καλὴν τῶν λέξεων καὶ τῶν περιόδων διάταξιν, ἀλλ' ἡμεῖς ἐνταῦθα θὰ τὴν λάβωμεν ἰσοδύναμιν τῷ arrangement des mots κατὰ τὸν Βαττεύιον, καθὼς δηλονότι εἶνε παραδεδομένη καὶ παρὰ τοῦ Ἀριστοτέλους, τοῦ Λογγίνου καὶ αὐτοῦ τοῦ Ἀριστοῦ τοῦ Ἀλικαρνασσεῶς. Οὕτω πως ἡ σύνθεσις ἐν μὲν τῇ πραγματικῇ αὐτῆς μέρει περιλαμβάνει τὴν ὀλὴν, ἥτοι τὴν εὔρεσιν τοῦ θέματος, ὅπερ θὰ παρακαταυθῇ τις, καὶ τὴν οἰκονομίαν, τοῦτέστι τὴν διάταξιν τοῦ θέματος τούτου ἐν δὲ τῇ λεκτικῇ αὐτῆς μέρει περιλαμβάνει τὴν εὔρεσιν τῶν λέξεων. Ἡ Ῥητορικὴ θὰ ἦτο καὶ αὕτη τοιαύτη σύνθεσις ἐν ἑνὶ ἑνὶ δὲ μὲν παρεδῆξατο τὸν ἐμμε-

τρον λόγον ἀφ' ἑτέρου δὲ δὲν περιωρίζετο μόνον εἰς τὰ γνωστὰ εἶδη τοῦ πολιτικοῦ λόγου. Διότι καὶ αὕτη διὰ τὸ ἀντικείμενον αὐτῆς πολλαχὸς μὲν καὶ ὑπὸ τοῦ Κυντελιανοῦ δὲ ὀρίσθη ὡς scientia lene dicendi, καὶ ὑπὸ τοῦ Botteux δ' ἐπίσης art de lieu parler (τέχνη τοῦ εὖ λέγειν).

(Ὑπὸ ταύτην λοιπόν, τὴν ἐποψιν ἡ σύνθεσις περιλαμβάνει τεχνικῶς καὶ κατ' ἀμφοτέρω αὐτῆς τὰ προρηθέντα μέρη πᾶν, ὅτι ὁ ἀνθρώπος ἡδυνήθη νὰ μάθῃ ἀφ' ὅτου ἐλογικεύθη, καὶ τὴν διὰ λόγου παράστασιν αὐτοῦ. Ἀλλὰ βεβαίως τοιαύτης τινὸς ἐπιστήμης ἀπαιτοῦσιν κατὰ μὲν τὴν πραγματικὴν αὐτῆς μέρος πάσας τὰς ἀνθρώπινες γνώσεις, κατὰ δὲ τὸ λεκτικὸν τὴν γνῶσιν δύο χιλιάδων γλωσσῶν οὐδεὶς εἶνε δυνατόν νὰ γένηται ἀληθῆς κάτοχος, ἐάν μὴ εἴνε καθὼς λέγουσιν ὁ Σέλλινγκ καὶ ὁ Ἑγκελ θεῖος νοῦς Schelling et Hegel, enfin, égalent la raison Lumaine à l'intelligence divine, la font depositaire des idées éternelles (Ἰδε τοῦ J. Nillm Hist. de la philosophie Allemande, Paris 1849).

Ἡ Συνθετικὴ ἄρα ἀπαιτεῖ πᾶσαν οἰανδήποτε ἐπιστημονικὴν τεχνικὴν, γλωσσικὴν γνῶσιν. Ἀλλὰ δέον ὅπως αἱ γνώσεις αὗται ὅσον ὅσον τε ἀκριβεῖς καὶ θετικαὶ μὲν αἱ πραγματικαί, σύμφωνοι δ' αἱ πρὸς τὰς διατάξεις τῆς Ῥητορικῆς, τῆς Γραμματικῆς καὶ γλωσσικῆς τῶν λοιπῶν λεκτικῶν τεχνῶν. Εὐτυχῆς καὶ διὰ πλείστοις ἄλλους λόγους εἶνε ὅστις δύναται ν' ἀποκτήσῃ πολλὰς πραγματικὰς γνώσεις, εὐτυχῆς δὲ καὶ ὁ δυνάμενος νὰ μάθῃ πολλὰς γλώσσας. Ἀλλ' ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐπεκταθῇ πέραν μιᾶς γλώσσης, ὡς γινώσκῃ ταύτην ὀρθῶς, δηλονότι Γραμματικῶς καὶ συντακτικῶς, οὐχὶ δὲ ἀεὶ μεταχειρίζεται ταύτην μόνον κατ' αὐτοὺς τοὺς νόμους, ἀλλὰ καὶ ὅσῳ δύνανται καλλιεπῶς καὶ κομψῶς.

Οὕτω πως δύναται νὰ δομασθῇ Συνθετικὴ καὶ ὁ ἕνα πρὸς τὴν φιλολογίαν δικηγόρος, ἱατρός, φυσικός κληρικὸς καὶ αὐτὸς ὁ τεχνίτης, ἐκφραζόμενος ὀρθῶς κατὰ τὴν μητρικὴν γλῶσσαν καὶ ἀκριβῶς κατὰ τὴν οἰκίαν ἐπιστήμην ἢ τέχνην, ἀκόμη δὲ καὶ τὸν τίτλον τοῦ ποιητοῦ δύναται νὰ λάβῃ ἐάν ὑπὸ τοὺς ὄρους τούτους παρουσιάσῃ στίχους τινάς.

Ἐχει λοιπόν, ὁ Συνθέτης ἀνάγκην γνῶσεως 1) πρᾶκτικῶν καὶ 2) λεκτικῶν, καὶ περὶ τούτων κατὰ σειράν θὰ ἐμλήσωμεν ἐφεξῆς.

(Ἀκολουθεῖ)

Σπ. Ἀνδρεϊόφωτος

Σ. Ε. Σπεύδομεν ἵνα καὶ δημοσίως ἐκφράσωμεν τὰς θερμὰς μας εὐχαριστίας πρὸς τὸν Σπ. Ἀνδρεϊόφωτον ὅστις τυγχάνει εἰς ἐκ τῶν πρώτων θεσμῶν ὑποστηρικτῶν τῆς Ἑβδουχίας καὶ ὁ ὁποῖος κατέβαλε μέγα τοῦδε πολλοὺς κόπους, διὰ τὴν προόδον τοῦ περιοδικοῦ μας.

(Ἐκ τῆς διευθύνσεως)

ΣΤΗΛΗ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ

ΟΥΔΕΠΟΤΕ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΕΘΝΟΣ
ΕΣΕΤΑΙ ΜΕΓΑ

ΕΑΝ ΜΗ ΚΑΤΑ ΧΡΙΣΤΟΝ ΓΕΝΝΗΘΗ

Ἀδαμάντιος Κοραΐς

ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝ

ΔΙΑ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΑΜΕΣΑ

«Εάν θέλητε και εισακούστέ μου, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε. Ἐάν δὲ μὴ θέλητε, μηδὲ εἰσακούστέ μου, μάταια κατέδετα ὑμᾶς τὸ γὰρ στόμα Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα».

(Ἡσαΐας Α': 55, 20)

Αἱ ἐφημερίδες καθημερινῶς βοῶσι διὰ μακροσκελῶν ἀρθρῶν καὶ διὰ ζωγραφῶν χρωμάτων ὑπὲρ τῆς προστασίας τοῦ ἐμπορίου, τῆς βιομηχανίας, τῆς ναυτιλίας, τῆς γεωργίας καὶ τῶν τεχνῶν. Οἱ γονεῖς φροντίζουν νὰ ἀναδείξωσι τὰ τέκνα των ἀρίστους τεχνίτας, ἐπιτηδείους ἐμπόρους καὶ ἐπιστήμονας, καὶ πεπειραμένους βιομηχάνους. Τὸ Κράτος ἐγείρει μεγαλοπρεπεῖς Σχολὰς ἐν αἷς διδάσκειται ὁ ἐπιτήδειος πλουτισμὸς καὶ ὁ τρόπος πρὸς ἀποκτησὶν παντὸς γηίνου καὶ ὕψους καταμυθίου καὶ ἐγένετο ἐπιστήμη ἡ κερδοσκοπία καὶ ἡ χρυσοθηρία.

Καὶ ἐκ τοῦ τοιοῦτου πρὸς τὴν ἐμπορίαν καὶ τὸν πλουτισμὸν ὁργανισμοὶ ἐμορφώθη πνεῦμα χρηματιστικὸν καὶ τὰ πάντα θεωροῦνται ὑπὸ τὴν ἐμπορικὴν ὄψιν τοῦ κέρους καὶ ὅλαι αἱ ὑψηλαὶ καὶ καλλιτεχνικαὶ ἐνασχολήσεις καὶ πάντα τὰ ἱερὰ ἰδεώδη ὑπεβιάσθησαν εἰς ταπεινὰ βιοποριστικὰ καὶ χρηματιστικὰ ἐπαγγέλματα καὶ ὁ χρυσοῦς ἐγένετο ὁ προσφιλέστερος βωμὸς τοῦ σημερινοῦ ἀνθρώπου, εἰς δὲ οὗτος εἶνε ἐτοιμὸς νὰ θυσιάσῃ τὰ πάντα.

Ἐκ τῆς τοιαύτης λοιπὸν κλίσεως τῶν ἀνθρώπων πρὸς πλουτισμὸν καὶ ἀπόκτησιν ὅσον τὸ δυνατόν πλείονον ὑλικῶν καὶ γεωδῶν ἀγαθῶν, ὠθήθη πρὸς ὑλικὴν πρόδοον ὁ κόσμος. Ἐργοστάσια φωταερίου, ἀτμοῦ καὶ ηλεκτρισμοῦ πληροῦσι τὰς πόλεις κατασκευάζοντα χρήσιμα καὶ ἐπωφελεῖ τοῖς ἀνθρώποις· πελώρια ἀτμόπλοια διασχίζουν τὰς θαλάσσας μεταφέροντα ἐντὸς βραχυτάτου χρόνου τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τοῦ ἑνὸς ἄκρου τῆς γῆς εἰς τὸ ἕτερον· σιδηροδρομικαὶ ἀτμάμαξαι περὶζωνοῦσι τὴν ὑδρόγειον ἅπασαν συγκοινωνοῦσι τοὺς διαδρόμους αὐτῆς χώρας καὶ πόλεις· τηλεφωνικὰ καὶ τηλεγραφικὰ σύρματα συνδέουν τοὺς ἀνθρώπους καὶ τῶν πέντε ἡπείρων καὶ συνεννοεῖται ὁ βουλόμενος μετ' οἰασθῆποτε χώρας ἐντὸς λεπτῶν μόνον τῆς ὥρας· τὸ τηλεσκόπιον καὶ μικροσκόπιον ἔλυσαν πολλὰ ζητήματα καὶ ὁ ηλεκτρισμὸς κάμει θαυμαστάς προόδους ἐφ' ὑλικῇ ὠφελείᾳ τῆς

ἀνθρωπότητος.

Ἀλλ' ἐνῶ διὰ τὰ τοιαῦτα καταβάλλονται τόσαι μέριμναι, τόσαι προσπάθειαι καὶ τόσαι φροντίδες, δι' ἑκείνα ἅτινα εἶνε ἀμεσώτερα τούτων καὶ ἔπρεπε ταῦτα νὰ εἶνε ἡ πρώτη καὶ κυρία φροντίς πάντων ἡμῶν, οὐδεὶς οὐδόλως φροντίζει.

Διὰ τίνα λόγον ἐνῶ τὸσον ἐνδιαφερόμεθα διὰ τὴν ἐμπορικὴν ἡμῶν πρόδοον, νὰ μὴ φροντίζωμεν καὶ τὴν ἡθικὴν καὶ ψυχικὴν ἡμῶν τοιαύτην; Ἡ νομίζωμεν ὅτι ἡ εὐτυχία καὶ εὐδαιμονία τῶν ἀτόμων, τῶν οἰκογενειῶν, τῶν κοινωνιῶν καὶ τῶν ἐθνῶν εἶνε ἡ ὑλικὴ αὐτῶν καὶ μόνον εὐημερία; Ἐάν τοῦτο ὑποθέτωμεν ἀπατώμεθα οἰκτρῶς.

Διότι, ὅσον πλοῦτον καὶ ἂν ἔχη ἐν ἅτομον περισσότερον καὶ τοῦ Ἀυδίου Κροίσου ἢ τοῦ Ἀμερικανοῦ Ρομφέλλερ, καὶ ὅσον δῆποτε ὑλικὴν εὐημερίαν, οὐδέποτε θέλει αἰσθανθῆ καὶ ἀπολαύσῃ πραγματικὴν χαρὰν καὶ ἀληθινὴν εὐδαιμονίαν, ἐάν δὲν ἔχει τὰ χριστιανικὰ ἥθη καὶ ἔφηρμοσμένας τὰς Χριστιανικὰς ἀρετὰς, ἅτινα φέρουσι τὴν ἀληθὴ καὶ τελείαν εὐτυχίαν διὰ τῆς μετὰ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ ἐνώσεως.

Διότι, ὅσα πλούτη ἢ ἄλλα ὑλικά ἀγαθὰ καὶ ἂν ἔχη μία οἰκογένεια, εἶνε δυστυχὴς καὶ τρισαθλία ἐάν δὲν ἐπιδρῷ ἐπ' αὐτῆς ἡ ζωὴ τοῦ χριστιανισμοῦ πίστεως, ἥτις διὰ τῆς ἡθικῆς αὐτῆς θὰ μορφώσῃ τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας μετὰ αὐτοῦ ἐν ἡθῇ, ἰσχυροποιῶσα καὶ τοὺς δεσμούς αὐτῶν· ὁ πατὴρ τῆς κατὰ Χριστὸν οἰκογενείας εἶνε καλὸς χειραγωγὸς τῆς οἰκογενείας καὶ προστατὴς αὐτῆς· ἡ μήτηρ εἶνε οἰκονόμος ἀριστος, ἀγαθὴ, ἀνακουφίζουσα διὰ παραθυμικῶν καὶ ἡδέων λόγων τὸν ἑαυτῆς σύζυγον ἐν τῇ βιοπαλίᾳ· τὰ δὲ τέκνα τῶν τοιούτων γονέων, ἀνατραφέντα ἐν παιδείᾳ καὶ νοθεσίᾳ Κυρίου, εἶνε ὑπήκοα εἰς αὐτοὺς, φρόνιμα καὶ ἡ χαρὰ καὶ ἡ χαρμονὴ τῶν γονέων των. Καὶ μόνον ἡ οἰκογένεια ἡ κατὰ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ ζωσθε, δὲν ἔχει ἔριδας μετὰ τῶν μελῶν αὐτῆς, ἀλλ' ἡ βασιλεύουσα ἐπ' αὐτῆς χριστιανικὴ γαλήνη καθιστᾷ τὴν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ ζωὴν, ἐπὶ γαίῃ Παράδεισον.

Διότι, ὅσον καὶ ἂν εἶνε τὸ ἐμπόριον, αἱ τέχναι καὶ ἡ βιομηχανία προσηγμένα εἰς μίαν κοινωνίαν, ἐπὶ δὲν ἐπιδρῷ ἐπ' αὐτῆς ὁ Χριστιανισμὸς, ἡ δυστυχία καὶ ἡ ἀθλιότης θὰ μαστίῃ αὐτήν· διότι μόνῃ ἡ ἐφηρμοσμένη χριστ. πίστις θὰ δώσῃ ἐντίμους ὑπαλλήλους, ἐργατικούς καὶ τιμίους πολίτας, ἐλεήμονας καὶ φιλευσπιάγχνους ἀνθρώπους διὰ τὰ στολίσωσι τὰς πόλεις διὰ κυρίων τοῦ ἀλτροῦσμοῦ καὶ φιλανθρωπίας ὁ πατριὸς εἰς τὴν Χριστιανικὴν Κοινωνίαν δὲν ἀποδύνησκει ἐκ τῆς πενήνης ἢ ἀστεγῆς, διότι αἱ χεῖρες τῶν πιστῶν ἐκείνου ὅστις τὴν φιλανθρωπίαν καὶ τὴν πρὸς ἀλλήλους ἀγάπην ὥρισε ὡς γνώρισμα τῶν φίλων του καὶ πιστῶν αὐτοῦ, θὰ τὸν προσφυλάξουν ἀπὸ παντὸς κακοῦ· ἡ ἐγκληματικότης, ἡ διαφθορά, ὁ ἀλκοολισμὸς καὶ αἱ ἐκ τῶν ἀνοσιῶν ἡδο-

νῶν προερχόμεναι δυσόνημοι ἀσθένειαι εἶνε ἐντελὲς ἄγνωστοι εἰς τὰς ἔργω τε καὶ λόγῳ Χριστιανικὰς κοινωνίας.

Διότι, οὐδόλως ὠφελεῖ τὸ ἔθνος ἡ πρόδος τῶν διαφορῶν κλάδων τῆς ἐμπορίας, ὅταν οἱ πολῖται αὐτοῦ δὲν ἐμπνέονται ἐκ τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ οἱ ἄρχοντες αὐτοῦ δὲν εἶνε καλοὶ χριστιανοί· καθότι ἡ ἀληθὴς φιλοπατρία διδάσκειται ἐκ τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ ἔχουμεν παράδειγμα τοὺς γιγαντομάχους πατέρας ἡμῶν τοὺς ἄνδρας τοῦ 21, οἵτινες κατόρθωσαν μικροὶ τὸν ἀριθμὸν καὶ τὰ μέσα νὰ ἀποτινάξουν τὸν Τουρκικὸν ζυγὸν ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἐστέναζεν ὅλη ἡ χερσόνησος τοῦ Αἴμου καὶ πλείστον μέρος τῆς Εὐρώπης. Οἱ ἄρχοντες οἵτινες δὲν εἶνε φίλαργοι, οἵτινες ὑποχωροῦσι εἰς τοὺς ἰκανωτέρους αὐτῶν καὶ δὲν μεροληπτοῦσι ὑπὲρ τῶν φίλων τοῦ κόμματός των καὶ δὲν καταστρατηγοῦσι τοὺς νόμους καὶ δὲν καταχωρῶνται τῆς ἐξουσίας καὶ τοῦ δημοσίου πλούτου, μόνον ἐν τῷ θείῳ καὶ παγκάλῳ χριστιανισμῷ (τῷ ἀληθεῖ ἐννοεῖται) εὐρίσκονται! Καὶ ὁ γενναῖος στρατὸς ὅστις δὲν ποιεῖται εἰς τὴν μάχην καὶ δὲν τρέμει τὸν θάνατον ἐν τῷ Χριστιανικῷ πληρώματι εὐρίσκεται.

Ἐάν λοιπὸν ποθῶμεν εὐδαιμονίαν ὡς ἅτομα εἰς ἐαυτοὺς, ταύτην θὰ εὐρωμεν ἐν τῇ πίστει τοῦ Θεοανθρώπου Χριστοῦ. Ἡ εὐτυχία ἥτις παρέχεται ὑπ' αὐτοῦ εἶνε ἀνέκφραστος, διαρκὴς καὶ ἀκατάβλητος. Καὶ μόνον ἐν τῇ χριστιανικῇ πίστει καὶ τοῖς Μυστηρίοις τῆς πανσπετίαν τῆς Ἐκκλησίας δύναται νὰ εὕρῃ ὁ ἀνθρώπος τὴν τελείαν εὐτυχίαν ἣν οὐδεὶς δύναται νὰ ἀφαιρέσῃ, ἀρκεῖ μόνον ὁ βίος μας νὰ εἶνε σύμφωνος μετὰ τὴν ἐπιθυμίαν των καὶ αὐτὸς θὰ δώσῃ πᾶν ἀγαθὸν διὰ τοὺς ἐν ἀνακίᾳ πορευομένους. Ἐάν ζητήσωμεν εὐδαιμονίαν καὶ εὐτυχίαν ἐκτὸς τῆς Χριστιανικῆς πίστεως θάβιτον ἢ βράδιον θὰ ὁμολογήσωμεν τὴν ἀθλιότητα τοῦ τοιοῦτοῦ βίου καὶ ὡς ὁ Σολομὼν ὅστις κατὰ κόρον ἀπῆλυσεν ὅλων τῶν ἡδονῶν τοῦ κόσμου καὶ τῶν ἐντροφημάτων αὐτοῦ θὰ εἴπωμεν μετὰ πικρίας: «Ἰδοὺ, τὰ πάντα ματαιότης καὶ θλίψις καὶ οὐδὲν ὠφέλιον ὑπὸ τὸν ἥλιον» (Ἐκκλ. Β').

Ἐάν θέλωμεν τὴν οἰκογενειακὴν μας εὐημερίαν ὡς φροντίζωμεν νὰ ζῇ αὐτὴ κατὰ Χριστὸν καὶ νὰ ἔχη χριστιανικὰ ἥθη. Καὶ ἐάν ποθῶμεν τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν δόξαν τῆς πατριδοῦς ἡμῶν Πατρίδος, θὰ κατορθώσωμεν ταῦτα μόνον ἐάν ἡ πίστις τοῦ Χριστοῦ λάβῃ σάρκα καὶ ὁστέα καὶ γίνῃ ζωὴ πάντων, ἀρχόντων τε καὶ ἀρχομένων καὶ δὲν εἴμεθα χεῖλει μόνον χριστιανοὶ καρδιά δὲ πόρρω ἀπέχομεν αὐτοῦ.

Λοιπὸν, μὴ ἀπατώμεθα — μία εἶνε ἡ ὁδὸς πρὸς καθολικὴν εὐτυχίαν, ἀνόρθωσιν καὶ ἀναμόρφωσιν τῶν τε ἀτόμων, οἰκογενειῶν καὶ τῶν ἐθνῶν. Ὁ Χριστιανισμὸς ἐφαρμοζόμενος.

Εἶδε λοιπὸν πάντες νὰ φροντίζωμεν πρῶτον πρῶτον διὰ τὰ πραγματικά καὶ

ἄμεσα καὶ κατόπιν διὰ τὰ δευτερεύοντα.

«Ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ καὶ... πάντα προστεθήσονται ὑμῖν».
(Ματθ. ΣΤ'. 33).

Ἀλ. Γεώργ. Παπαδάκης

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΡΟΤΣΙΛΔ

«Ὅτε οἱ θρόνοι τῆς Εὐρώπης ἐκλυιδούντο ὡς σφαῖραι εἰς παιγνίδιον ποδοσφαίρου ὑπὸ τὰ λακτίσματα τοῦ γίγαντος τῆς Κορσικῆς, βαδύνοντος βαρῶνος ἐν Βιέννῃ καλούμενος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς πατρίδος του προσεκάλεσε τὸν Ἰουδαῖον ἀργυραμοιβόν του, ὅπως καταστήσῃ αὐτὸν φύλακα μουσικοῦ.

— Ναθαναήλ, τὸν ἐρωτᾷ ὁ βαρῶνος, εἶσαι τίμιος;

Εἶπε τὸ γνώρισμα τῆς φυλῆς μου, ἀπαντᾷ ὁ εὐφρὴς Ἑβραῖος.

— Ἀρχοῦμαι εἰς τὴν δόλῳ σου ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀδσριακὸς εὐπατρίδης.

Λοιπὸν ἄκουσε. Ἀναχωρῶ αὐρὸν διὰ τὸ στρατόπεδον. Ἐνδέχεται νὰ φανερωθῇ ἢ νὰ αἰχμαλωτισθῇ. Ἐνδέχεται ἀκόμη ἢ Βιέννη νὰ ληλατηθῇ ὑπὸ τοῦ στρατοῦ Ναπολέοντος. Ἰδοὺ οἱ θησαυροὶ μου κρυφθέντες εἰς τὴν γωνίαν αὐτὴν τοῦ κήπου.

Ἐάν ζήσω θέλω νὰ τοὺς ἐπανακτήσω.

Ἐάν ἐκλείψω νὰ διατεθῶσιν ὅπως τὸ μετ' αὐτῶν χειρὸς ἄρχει. Ἐσὼ δὲ βέβαιος εἶμι εἰς ἐκάτεραν τῶν περιπτώσεων τούτων δὲν θέλεις μεταμελήθῃ διὰ τὴν τιμότητα τὴν ὁποίαν θὰ δείξης.

Ὁ Βαρῶνος ἀνεχώρησε καὶ ὁ Ναπολέον νικητὴς ἐβάρδιζε κατὰ τῆς Βιέννης.

Ὅπως συνήθως πρὸ τοῦ στρατιωτικοῦ πανικοῦ καταφάνει φοβερώτερος ὁ χρηματιστικὸς τοιοῦτος, τὰ ἀδσριακὰ χρεώματα καὶ λοιπαὶ πιστωτικαὶ ἀξίαι τῶν 100 φιορινίων κατήλθον εἰς τὴν τιμὴν τῶν 50 ἢ 100. Ἡ κερδοσκοπικὴ ὁρμή τοῦ πονηροῦ ἀργυραμοιβοῦ τὸν παραφέρει. Προβλέπει ὅτι ἡ ἐξενεστιτικὴ αὐτὴ υποτίμησις, ἔσται πρόσκαιρος. Ἄνευ δισταγμῶν ἐκσκάπτει τοὺς θησαυροὺς τοῦ βαρῶνος καὶ ἀγοράζει δέματα ὀλόκληρα ἀσφαλῶν χρεωγράφων.

Τὰ στρατεύματα ἐντὸς δλίγου ἀπῆλθον, ἀλλ' ὀλιγώτερος χρόνος ἐχρειάσθη, ὅπως αἱ πιστωτικαὶ ἀξίαι τῆς Ἀδσρίας ἐνέλθουν καὶ πάλιν εἰς τὰς πρώτας τιμὰς των.

Μόλις ὁ βαρῶνος ἐπανῆλθεν, τρέχει ὁ Ἰουδαῖος εἰς συνάντησίν του. Ἀδθέντα τῷ λέγει, διήρξα εὐτυχῆς διαχειριστῆς τῶν θησαυρῶν σας.

Λάβετε αὐτοὺς ἑκατονταπλασίους. Ὁ Βαρῶνος ἐθλίψε τὴν χεῖρα τοῦ ἀργυραμοιβοῦ, παρέλαβε τὸ ἀρχικὸν ποσὸν τῶν θησαυρῶν του, ἀφήσας εἰς τὸν κερδοσκοπὸν ἀκέραα τὰ Κέρδη. Ἐπὶ τῶν κερδῶν τούτων ὡς ἐπὶ θεμελίῳ λίθῳ ἐθεμελιώθη ὁ κολοσιῶς οἶκος τῶν ΝΑΘΑΝΑΗΛ ΡΟΤΣΙΛΔ.

*

*

Πρὸ πολλοῦ ὁ ἐν Φραγκφούρτῃ Ἀν-

τέσσαρες βαρεῖαι φορητοὶ ἄμαξαι, ἐκάστη συρομένη ὑπὸ δύο ἕλκων ἐπὶ σκοπῷ τῆς μεταφορᾶς τοῦ χρυσοῦ καθότι ὁ βαρῶνος ἔφερε χαρτονομίσματα σημαντικωτέρων ποσοτήτων. Τρόμος δὲ κατέλαβε τοὺς ὑπαλλήλους τῆς Τραπεζῆς, ὅταν ὁ Ρότσιλδ εἶπεν: «Οἱ κύριοι οὗτοι ἀγορεύουν νὰ δεχθῶν τὰ συναλλάγματά μου, αἱ; Ἔστω! Ἀπεφάσισα καὶ ἐγὼ νὰ μὴ κρατήσω οὐδὲν ἀπὸ τὰ ἰδικὰ των. Ὁ οἶκος Ρότσιλδ κηρύσσεται κατὰ τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀγγλίας». Ἡ Τράπεζα τῆς Ἀγγλίας ἔστρεψε τὴν προσοχὴν τῆς ἐπὶ τῆς δηλώσεως ταύτης, διότι πράγματι ἐντὸς μᾶς ἐβδομάδος ὁ οἶκος Ρότσιλδ ἠδύνατο νὰ ζητήσῃ τόσον χρυσόν, αὐτὴ δὲν εἶχε. Καὶ τότε!

Οἱ Κοι διευθύνται εἶδον ὅτι ἐν μάχῃ ἐκ τοῦ συστάδην πρὸς βαρῶνον ἢ Τραπεζα ἔμελλε νὰ ἡττηθῇ καὶ νὰ πῆσιν κατὰ κρημνῶν. Μία μόνῃ διέξοδος ὑπῆρχε καὶ ταύτην ἠκολούθησαν. Ἐδημοσίευσαν ἀμέσως διὰ τῶν ἐφημερίδων, ὅτι ἡ Τράπεζα τῆς Ἀγγλίας προσέφερε τὰ συναλλάγματα τοῦ οἴκου Ρότσιλδ ὅπως καὶ τὰ ἰδικὰ τῆς.

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ]

Θεόδωρος Α. Παναγιωτόπουλος

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ

Ὅπως τὸ ἄνθος φύεται καὶ θάλλει ῥοδινόν καὶ πίπτει καὶ ξεραίνεται ἔτ' ἔλθῃ ὁ χειμὼν.

Ὅτω τὰ χρόνια κ' ἡ ζωὴ μαραινόμεναι ξεραίνονται καὶ ἔτ' ὁ χάρων ὀκνηρὸς ἔλθῃ... δὲν ἐπαγέρχονται.

Ὅλας τὰς δόξας τὰς τιμὰς καὶ τὸ παχὺ τὸ στρώμα τὰ πάντα ταῦτα δέχεται τῆς μαδρῆς γῆς τὸ χῶμα.

ΣΤΟ ΤΑΦ ΤΗΣ

Σ' τὸ τάφο τῆς πηγαίνω σκυθρωπὸς καὶ λούλουδα σκορπίζω καὶ μετὰ τὸν πόνον τῇ καρδίᾳ.

Πικρὰ — πικρὰ δακρύζω θυμίζομαι τὰ κάλλη τῆς καὶ τὴν χρυσὴν εὐμορφίαν τῆς θυμίζομαι! τὰ νεῖστα τῆς καὶ τὸ περπάτημά τῆς.

Θυμίζομαι τὴν ἀγάπην τῆς τρέχουν τὰ δάκρυά μου εἶμι ἀπαρηγόρητος βαγίζω ἡ καρδιά μου.

Καλὰ μαι

Π. Κ. Ψαλτήρας

ΤΥΠΟΓΡ. ΧΡΥΣΟΘΟΩΡΗ & ΔΑΜΑΝΑΚΗ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΝ ΤΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

(Κατ' επιτομήν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Ὁ Γεώργιος Χάρρισον κατῴκει εἰς τὴν συνοικίαν τῆς Μικρᾶς Βρετανίας παρὰ τινα θείῳ καὶ θεῖα του, οὔτινες ἀμφοτέρω εἶχον μείνῃ ἄγαμοι καὶ ἡγάπων τὸν ἀνεψιὸν των ἐγκαρδίως. Ἦσαν εὐτραφεῖς καὶ στοργγύλοι, καὶ ὅταν οὐδὲν τοὺς ἡγαντούτο ἦσαν ἀγαθοὶ ἄνθρωποι.

Ὅταν ὁ Γεώργιος εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ἐπανερχόμενος ἐκ τῆς Συναθροίσεως, πάντες εἶχον κατακλιθῆ· ὅθεν διηυθύνθη εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ κατεκλίθη καὶ αὐτός.

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν ἡγέρθη κατὰ τὴν συνήθειαν καὶ ἐνδυθεὶς κατήλθεν εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὅπου εὔρε τὴν θεῖαν καὶ τὸν θεῖόν του.

— Καλὴν ἡμέραν, θεῖέ μου... καλὴν ἡμέραν, θεῖά μου... πῶς εἴσθε σήμερον; ἠρώτησεν εἰσερχόμενος.

— Καλὴν ἡμέραν, Γεώργιέ μου καλὴν ἡμέραν, ἀπήντησαν ἀμφοτέρω μετὰ γλυκύτητος· ὁ δὲ θεὸς μερῶν εὐχαρίστως προσέθηκεν: Ἡ ὄψις μου φανερώσει πῶς εἶμαι· καὶ ἡ κατακόκκινος καὶ στοργγύλη μορφὴ του ἔγεινεν ἀκόμη κοκκινωτέρα. Πῶς σοὺ φαίνομαι;

— Λαμπρά! αὐτὴ ἦτο ἡ λέξις, ἥτις ἦλθεν εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Γεωργίου, ἐνθυμηθεὶς ὅμως τὸ στοίχημα ἀπεκρίθη εἰλικρινῶς: Ὅχι, τόσο καλὰ.

— Πῶς; ὅχι, τόσο καλὰ; ἀπεκρίθη ἐκπληκτος ὁ θεὸς ἀλλὰ τί λοιπόν;

— Εἴσθε πολὺ εὐτραφεῖς... ἔχετε τὸν λαμὸν πολὺ κοντόν... τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου πολὺ ἐρυθρόν καὶ...

— Καὶ ἐπαπειλοῦμαι ὑπὸ ἀποπληξίας; δὲν εἰν' ἔτσι; ἀνεφώνησεν ὁ γέρον πνιγόμενος ἀπὸ ἀγανάκτησιν.

— Μάλιστα, θεῖέ μου.

— Γεώργι, πῶς δύνασαι νὰ λέγῃς τοιαῦτα πράγματα; ὑπέλαβεν καὶ θεῖα ἐκπεπληγμένη.

— Μοῦ ἀπέτεινεν ἐρωτήσεις καὶ ἀπεκρίθη τὴν ἀλήθειαν ἀπήντησεν ὁ νέος.

— Ἐννοεῖται· ἐπεθύμη νὰ ἤμην μάλιστα καὶ νεκρὸς ἦδη, ἀνέκραξεν ὁ γέρον Χάρρισον.

— Ὅχι, θεῖέ μου, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος· θὰ ἐλυπούμην πολὺ ἐπὶ τῇ θανάτῳ σου.

— ὦ, τί λὲς ἐκεῖ; θὰ ἀπέθνησκας βέβαια ἀπὸ τὴν λύπην σου!!

— Δὲν θὰ ἀπέθνησκον βέβαια, θὰ ἐλυπούμην ὅμως πολὺ, πλὴν μὲ φρόνησιν καὶ μὲ μέτρον.

— Ἄ, βέβαια! καὶ ὅταν θὰ ἐπαίρῃς τὴν κληρονομίαν, τὴν ὁποίαν περιμένεις μετὰ τὸν θάνατόν μου, βεβαίως μὲ μέτρον καὶ μὲ φρόνησιν θὰ ἡγαριστείς, ἢ ὅχι;

— Μάλιστα θεῖέ μου, ἐπιθύρῃσεν ὁ Γεώργιος.

— Μὴ χειρότερα! ἀνέκραξεν ὁ γέρον

ἐγερθεὶς καὶ βαδίζων μὲ μεγάλα βήματα ἐν τῇ δωματίῳ.

— Μεθ' ὁ σταθεὶς πρὸ τοῦ ἀναψύου του καὶ ἀτενίζων αὐτὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἔλα, κύριε! ἀποκρίσθου! τῇ εἰπε τρέμων ἐξ ὀργῆς· τί σημαίνουν ὅλα αὐτά;

— Εἶμαι βεβαίως, ὅτι δὲν φρονεῖς αὐτὰ τὰ ὅποια λέγεις, ὑπέλαβε καὶ ἡ θεῖα.

— Ὅχι, θεῖα μου, τὰ φρονῶ· μὲ ἡρωτήσατε καὶ σὰς εἶπον τὴν ἀλήθειαν.

— Τέρας τῆς φύσεως! ἀχάριστε! ἀνέκραξεν ἀποτόμως ὁ θεὸς· ἐπιθυμεῖς τὸν θάνατόν μου, διὰ νὰ λάβῃς τὴν κληρονομίαν μὰς μοχθηρὰ καρδίᾳ!

— Μεθ' ὁ ριφθεὶς ἐπὶ τινος ἔδρας καὶ σπογγίζων τὸν ἄφθονον ἰδρώτα ἐκ τοῦ κατερύθρου προσώπου του.

— Ἄφες τον, Μαρία, εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν ἀδελφὴν του. Εἶναι ἔχιδνα τὴν ὁποίαν ἐθρέψαμεν εἰς τὸν κόλπον μὰς καὶ ἥτις θὰ μὰς φονεύσῃ! Καὶ ἐν τούτοις ἡ ἔχιδνα αὕτη εἶναι τὸ μονογενὲς τέκνον τοῦ ἀδελφοῦ μου Ἰακώβου καὶ μόνον διὰ τὴν ἀγάπην ἐκείνου θὰ τὸν συνελθῶν, ἂν ἤθελεν ἀποσύρῃ τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους ἐπρόφερεν.

— Ἀκούεις, Γεώργι; ὑπέλαβεν ἡ θεῖα προσβλέπουσα παρακλητικῶς τὸν ἀνεψιὸν της.

Εἶπε λοιπόν ἀμείψως ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦσαν ἀπλὴ ἀστειότης καὶ ὅτι δὲν φρονεῖς οὕτω.

— Ἔλα, ἐμπρός!

— Ἀλλὰ, θεῖα μου, ἐφέλλισεν ὁ Γεώργιος χαμηλὴ τῇ φωνῇ, δὲν δύναμαι ν' ἀποσύρω τοὺς λόγους μου, διότι εἶναι πιστὴ ἐκφρασις τῶν φρονιμάτων μου.

Εἶπε λοιπόν ἐκ τῆς οἰκίας μου! μὴ μένῃς οὐδὲ στιγμὴν! ἀνέκραξεν ὁ γέρον μετὰ λυσσώδους ὀργῆς, ἀπωθὼν τὸν ἀνεψιὸν του πρὸς τὴν θύραν.

Μὴ περιμένῃς δὲ παρ' ἐμοῦ οὐδ' ἐν σελίνῳ; Ὁ δὲ ἀφραγίστω αὐθόρῃ τὴν διαθήκην μου καὶ θὰ κάμω νέαν, ἀφίνων ἐν ἐτήσιον εἰσόδῳ εἰς τὴν ἀδελφὴν μου καὶ ὅλα τὰ ἄλλα εἰς τὰ νοσοκομεία!

Ὁ Γεώργιος ἡσθάνθη δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐπιθυμία σφοδρὰ τὸν κατέλαβε νὰ ριφθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν θεῶν του καὶ νὰ ζητήσῃ συνγνώμην δι' ὅσα εἶχεν εἶπῃ. Εἶχεν ὅμως ὑποσχεθῇ νὰ λέγῃ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἔπρεπεν ἐπομένως νὰ τηρήσῃ τὸ στοίχημά του. Ἐλάβε λοιπόν τὸν πλὴν του καὶ ἐξῆλθεν ἀπευθύνων τὸν συνήθη χαιρετισμὸν εἰς τὸν θεὸν καὶ τὴν θεῖαν του καὶ διευθυνόμενος πρὸς τὸ κατὰ στήθεα τοῦ κ. κ. Βλάγκ, Νουὰρ καὶ Σας, ἐμπόρων νεωτερισμῶν, ὅπου ὑπῆρθε ὡς ὑπάλληλος.

Ἰδοὺ τὸ πρῶτον μάθημα, εἶπε κατ' ἐαυτὸν διευθυνόμενος εἰς τὸ ἐμπορικόν. Μία μόνη ὥρα παρήλθεν ἀφ' ὅτου ἤρχισα νὰ λέγω καθαρὰ καὶ ἀπεριφράστως τὴν ἀλήθειαν καὶ ἰδοὺ ἐδιώχην καὶ ἔγινε ἀπόκληρος!... Πολὺ φοβόμην ὅτι αὕτη ἡ ἱστορία θὰ μου στοιχίσῃ παρὰ πολὺ.

Τοῦλάχιστον ἐὰν δὲν μοῦ ἀπηθύνον ἐρωτήσεις, δὲν θὰ εἶχον νὰ ἀποκριθῶ καὶ

θὰ ἀπηλλαττόμην τοσοῦτων ὀχληρῶν ἐνοχλήσεων.

(Ἀκολουθεῖ)

Γ. Μ.

Εἰς τὸ ἐπόμενον σκηναί ἐντὸς τοῦ κατὰ στήθεα τοῦ κ. κ. Βλάγκ, Νουὰρ καὶ Σας, ἐμπόρων νεωτερισμῶν, ὅπου ὑπῆρθε ὡς ὑπάλληλος.

ΕΝΟΣ ΕΣΤΙ ΧΡΕΑΙ

(1) Πρὸς τί τοσοῦτον μεριμνᾷς; Πρὸς τί τόση φροντίς; Καὶ τὸν καιρὸν σου δαπανᾷς; Καὶ ἐφῆμερα ζητεῖς; Δὲν πρέπει ὁ Χριστιανὸς αὐτὰ νὰ ἐκζητῇ; Ἐνὸς μὰς λέγει ὁ Χριστὸς Ἐνὸς ἀνάγκη ἐστὶ.

Ἐνὸς ἀνάγκη ἐστὶ Ἐνός, θνητέ, ἐνός. Νὰ σώσῃς τὴν ἀθάνατον Ψυχὴν διὰ παντός.

(2) Μὴ ζῆτε πλούτη, ἡδονάς, Λαμπράς περιβολάς, Μὴ δόξαν καὶ τιμὰς κοινάς, Τρυφὰς ἀμαρτωλάς, Μὴ ἔστω, ὦ θνητέ, αὐτὸς Ὁ πρῶτος σου σκοπός, Ἄλλ' ὅπως γείνης κάτοχος Ἐκείνου τοῦ ἐνός.

(3) Σκοπὸς τῆς σῆς διαμονῆς Ἐδῶ ἐπὶ τῆς γῆς Δὲν εἶνε ὡς πιθανὸν φρονεῖς. Νὰ ζῇς νὰ εὐφρανθῇς. Νὺν τρώγων, πίνων εὐθυμῶν, Καὶ ζῶν ἡδονικῶς, Δὲν εἶνε ὁ τῆς ζωῆς ἡμῶν Σκοπός, δὲν εἰν' αὐτός.

(4) Ἀνώτερος καὶ ὑψηλὸς Εἶν' ὁ σκοπὸς τοῦ ζῆν, Εἶν' ὅπως ὁ ἀμαρτωλὸς Ἐφ' ὅσον ζῇ στὴν γῆν, Φροντίσῃ νὰ ἐτοιμασθῇ Διὰ τὸν οὐρανόν. Εἶν' ὅπως ἐκ φθορᾶς σωθῇ, Καὶ ζῇ μὲ τὸν Θεόν.

(5) Τὴν σωτηρίαν σου εὐθὺς Νὺν ζήτησον, θνητέ, Καὶ ὅτ' ἀφεύκτως θὰ σωθῇς Μὴ δίσταζε ποτέ, Ἄλλ' ἔστω πρῶτὴ σου φροντίς Καὶ μέλημα τὸ σόν, Ἐνθέρμως νὰ ἐγκαλοποθῇς Τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

*

*

Ἐνεκα τῆς ἀρχικῆς ἀνωμαλίας ὅσοι ἐν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν μὰς δὲν λαμβάνουν τακτικὰ τὸ φύλλον νὰ ἀποσπᾶσιν εἰς τὰ γραφεῖα μὰς.

ΠΑΙΔΙΚΗ ΣΤΗΛΗ Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΠΜΟΡΟΣ

(Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐνῷ τὸ πτωχὸν παιδίον ἐσκέπτετο ταῦτα, ἔμενεν ἀκίνητον καὶ ἡ λύπη ἐξωγραφίζετο εἰς τὸ πρόσωπόν του. Τέλος, ἐστράφη διὰ νὰ ἐξέλθῃ, ὅτε ὁ κύριος ὅστις ἐκάθητο εἰς τὸ γραφεῖον καὶ πρὸ τινων στιγμῶν τὸν παρετήρει, εἶπεν εἰς αὐτὸ γελῶν:

— Τόσας πολλὰς ἐπιστολάς ἔχεις νὰ γράφῃς, παιδί μου;

— Δὲν θέλω τὸν χάρτην διὰ νὰ τὸν μεταχειρισθῶ, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος μὲ τρέμουσαν φωνήν.

— Ἀλλὰ πρὸς τί λοιπὸν τὸν θέλεις;

— Διὰ νὰ τὸν μεταπωλήσω καὶ νὰ κερδίσω κάτι τι.

— Ἄ! ἐννοῶ, ἀπήντησεν ὁ κύριος μετὰ φωνῆς σοβαρᾶς, θέλεις τὸν χάρτην ὡς μέσον διὰ νὰ ζητῇς ἐλεημοσύνην.

— Νὰ ζητήσω ἐλεημοσύνην! ἀνέκραξεν ὁ Ἰάκωβος ὑψώσας μὲ ὑπερηφάνειαν τὴν ὥρειαν του κεφαλὴν. Δὲν ζητῶ, κύριε, ἐλεημοσύνην.

Ὀνομάζομαι Ἰάκωβος Μορλώ, κανεῖς εἰς τὴν οἰκογένειάν μου δὲν ὑπῆρξεν ἐπαίτης, καὶ ἀνέκαμνε ψυχὸς κατ' ὅλον τὸ ἔτος θὰ ἐκέρδιζα τὸν ἄρτον μου καθαρίζων τὰς καπνοδόχους, διότι ἀπέκτησα πολλὰς γνωριμίας πρὸ ἑξ μηνῶν ἀφ' οὗ εὐρίσκομαι εἰς Παρίσιον.

Ἡ φωνὴ του ἦτο εἰλικρινὴς καὶ ἐξέφραζε τὴν ἀγανάκτησιν τῆς ψυχῆς του, τὸ δὲ πρόσωπόν του ἔγεινε κόκκινον, ὥστε ὁ κύριος τῇ εἰπε μετ' ἀγαθότητος:

— Λοιπὸν ἐλπίζεις νὰ ζήσῃς ἐμπορευόμενος εἰς τοὺς δρόμους;

— Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Ἰάκωβος.

Ἐγνώρισα ἓνα νέον τῆς αὐτῆς μετ' ἐμὲ ἡλικίας ὅστις ζῇ πολὺ καλὰ πωλὼν ταινίας, κλωστούς, βελόνας, τὰς ὁποίας ἀγοράζει ἀπὸ τὸ ἐργαστάσιον. Ἀλλὰ δυστυρῶς δὲν ἠξέυρω ποῦ εἶνε τὸ ἐργαστάσιον τοῦτο, καὶ ὁ χάρτης εἶναι πολὺ ἀκριβὸς δι' ἐμέ, διότι δὲν ἔχω παρὰ πέντε μόνον φράγκα. Πρέπει δὲ νὰ τρώω ἕως νὰ τὸν πωλήσω, καὶ πρέπει νὰ πληρώσω καὶ τὴν κυρίαν Μαγδαλινὴν, εἶπε στενάχας.

— Ποία εἶναι ἡ κυρία Μαγδαλινὴ; ἡ ῥώτησεν ὁ παχὺς κύριος, ὅστις ἐφάνη λυπηθεὶς τὸν Ἰάκωβον.

— Ἡ πλύντρια εἰς τὴν ὁποίαν κατοικῶ. Μετὰ ἑξ ἑβδομάδας πρέπει νὰ πληρώσω δέκα φράγκα διὰ τὸ ἐνοίκιόν μου.

— Μετὰ ἑξ ἑβδομάδας ἴσως ἀποκτήσῃς περιουσίαν, εἶπε γελῶν ὁ κύριος. Ἐπειτα στραφεὶς πρὸς τὸν ὑπάλληλον εἶπε: Γράρα, ὅς ἐστις τὸ παιδίον ἡμίσειαν δεσμίδια χάρτου τῶν ἐπιστολῶν ἀντὶ ἐνὸς φράγκου.

— Λάβει μικρὴ μου· ἡμπορεῖς νὰ τὸν μεταπωλήσῃς πρὸς πέντε λεπτὰ τὸ τετράδιον; διότι εἶνε πολὺ καλὸς χάρτης καὶ δὲν θὰ ἀπατήσῃς τοὺς ἀγοραστάς. Ἀλλὰ εἴτε τὸν πωλήσῃς, εἴτε μὴ, νὰ ἔλθῃς μετὰ τινος ἡμέρας νὰ μὲ εἰπῇς πῶς πηγαίνουσιν αἱ ἐργασίαι σου.

Ὁ Ἰάκωβος εὐχαρίστησεν ἐξ ὅλης καρδίας τὸν ἀγαθὸν ἄνθρωπον, ἔδωκε τὸ τάλληρὸν του, ἔλαβε τὸ ὑπόλοιπον τέσσαρα φράγκα καὶ ἐξῆλθε πλήρης χαρᾶς καὶ ἐλπίδων.

(ἀκολουθεῖ)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

(Διδακτικὸν διήγημα παιδικόν)

Ἐκαίμεν κοῦο πολὺ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη καὶ τὰ παιδιὰ μαζεμένα γύρω ὁτὸν μπάριμα-Χαρολάμπη ἤκουον τὴν διήγησίν του.

«Ἀκούστε παιδιὰ μου γιατί εἶμαι τυφλός,

Ἦμουν καὶ ἐγὼ παιδί μὰ φορὰ καὶ παιδιὰ μάλιστα ζωηρό. Εἶχα μιὰ κακὴ συνήθειαν νὰ σπάζω τὰ τζάμια ἀπὸ τὰ παρὰθύρα τῶν σπητιῶν. Πόσες φορὲς μὲ εἶχον ἀφήσῃ νυστικὸν οἱ γονεῖς μου γὰ νὰ πάμω τὴν συνήθειαν αὐτὴ!

Μὰ ἐγὼ τίποτε, ἐξηκολούθουν νὰ σπάζω τὰ τζάμια ἕως ὅτου μιὰ ἡμέρα μοῦ ἔγεινε μάθημα.

Ἐλάβον μιὰν πέτραν καὶ ἔρριψα στὸ παρὰθύρου κάποιον σπητιῶν, ἀλλὰ διὰ πρῶτη φορὰ ἐπῆγε πολὺ πλησίον εἰς τὸ σπητι. Τὸ τζάμι ἔσπασε ἀλλὰ γὰ νὰ μάθω ἔγεινε αὐτό, ἓνα κομμάτι πίπτει μὲ ὀρμὴ ἐπάνω ὁτὸ μάτι μου καὶ τώρα εἶμαι τυφλός.

Τί ὑπέφερα δὲν φαντάζεσθε, ἀγαπητὰ μου παιδιὰ! ἔμαθον ὅμως ὅτι ὁ Θεὸς ἡ γοήγορα ἢ ἀργὰ τιμωρεῖ τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους.

Σὰς εἶπα τὴν ἱστορίαν μου γὰ νὰ μάθῃτε νὰ μὴ ἔχετε κακὰς συνήθειας καὶ νὰ μὴ συνασπαστέσθε κατὰ παιδιὰ.

Καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ ὑπεσχεθῆσαν στὸν μπάριμα-Χαρολάμπη νὰ μὴ εἶναι κακοί. Αὕτη εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ τυφλοῦ.

Η ΕΛΠΙΣ ΤΟΥ ΝΑΥΤΗ

Μέσα ὅτῃ θάλασσα βαθεῖα καράβι ἄσπρον κινδυνεύει; γιὰ τὴν θεοτρελλὴ Νοτεῖα νὰ τὸ βυθίσῃ ἐκεῖ γυρεύει.

Μὰ ὁ ναυτὴς ποῦνε μέσα ὁτὸ καράβι δὲν σπάζεται τὸν ἀγριὸ ἀέρα γιὰτ' ἔχει ἐλπίδα πᾶνω στὸ Θεὸ εἰς τὸν κοινὸν προστάτη καὶ πατέρα.

Πάτρις Μύρος Ἀνδρούς

ΕΠΙΡΡΟΗ ΤΟΥ ΣΕΙΣΜΟΥ ΕΠΙ ΤΑ ΖΩΑ

Εἰς συνάθροσιν τινα σεισμολόγων γενομένην ἐν Ἰαπωνίᾳ, ὁ Καθηγητὴς κ. Μέλνι ἀνέγνωσε διατριβὴν πολὺ ἐνδιαφερόμεσαν περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν σεισμῶν ἐπὶ τὰ ζῷα. Κατὰ

τὰς γενομένας παρατηρήσεις, τὰ ζῷα δεικνύουν τρομὸν ὅχι μόνον κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ σεισμοῦ, ἀλλὰ καὶ ὀλίγα δευτέρω λεπτὰ πρὸ αὐτοῦ.

Διηγήθη δὲ ὁ κ. Μέλνι ὅτι 30 δευτερόλεπτα πρὸ τοῦ σεισμοῦ τοῦ γενομένου ἐν Γιοκοχάμα, εἰς ἐκ τῶν ὄνων του ὠρθώθη ἐπὶ τῶν ὀπισθίων σκελῶν, καὶ ἔτρεμε κατ' ὅλον τὸ σώμα, ὡς νὰ κατεῖχτο ἀπὸ μεγάλου τρόμου. Οἱ φασιανοὶ ἐκφέρουσιν κραυγὴν τρόμου πρὸ τοῦ σεισμοῦ, οἱ δὲ βάρβαροι παύουν τὰ νοκίσματα των.

Αἱ χῆνες, καὶ οἱ χοῖροι ἀναγγέλλουσιν τὴν προσέγγισιν τοῦ σεισμοῦ διὰ φωνῶν στενοχωρίας.

Πολλὰ πτηνὰ καταλαμβάνονται ἀπὸ ἀνησυχίαν εἰς τὴν πλησίον τοῦ σεισμοῦ, εἰς μέρη δὲ ὅπου ὑπάρχουν ἡφαιστεια, πολλὰς ὥρας πρὸ τοῦ σεισμοῦ τὰ ζῷα, ἀγρία καὶ κατοικίδια, κυριεύονται ἀπὸ εἰδός τι ἀνησυχίας καὶ τρόμου, καὶ ζητοῦν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν προσεγγίζουσαν καταστροφὴν.

Βεβαίως ἡ αἰσθησις των πρέπει νὰ ἦνε πολὺ λεπτοτέρα ἀπὸ τὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ διὰ τοῦτο αἰσθάνονται τὰς ἀνησυχίας, αἱ ὁποῖαι προηγούνται τῶν σεισμῶν, καὶ τὰς ὁποίας ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι ἐνεκα τῆς μικρότητος των δὲν αἰσθανόμεθα.

ΠΡΟΣ ΑΠΕΘΑΝΟΝ ΟΙ ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ

Ὁ Πέτρος ἐσταυρώθη ἐν ὥμῃ μετὰ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω καὶ τοὺς πόδας πρὸς τὰ ἄνω εἰς σταυρὸν ὅμοιον μετὰ τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς του ἐδέθη εἰς σταυρὸν καὶ ἀρέθη ἐκεῖ ἕως οὗ ἀπέθανεν ἀπὸ ἐξάντησιν.

Ὁ Ἰάκωβος ὁ Μέγας ἀπεκεφαλίσθη κατὰ διαταγὴν τοῦ Ἡρώδου ἐν Ἱερουσαλήμ.

Ὁ Ἰάκωβος ὁ Μικρὸς κατεκοιμήθη ἀπὸ ἐνηλόν τι μέρος ἔπειτα ἐλυθοβολήθη καὶ τελευτήσας ἐφορεῖτο διὰ κοπάνου γραφῶς.

Ὁ Φίλιππος ἐστάθη καὶ ἐκρεμάσθη εἰς μίαν στήλην. Ὁ Βαρθολομαῖος ἐξεδάσθη κατὰ διαταγὴν βαρβάρου τινὸς βασιλέως.

Ὁ Ματθαῖος ἐφορεῖτο διὰ διστόμου μαχαίρας.

Ὁ Θωμᾶς ἐκτυπήθη διὰ δόρατος ἐν ᾧ προσήχεται καὶ ἔπειτα διεστρεφθῇ διὰ δόρατος καὶ ἀπέθανε.

Ὁ Σίμων ἐσταυρώθη κατ' ὃν τρόπον καὶ ὁ Χριστός.

Ὁ Μάρκος ἐσοῦθη διὰ τῶν ὁδῶν τῆς ἀλεξανδρείας ἕως οὗ ἐξέπνευσεν.

Ὁ Λουκᾶς ἐκρεμάσθη εἰς μίαν ἐλαίαν ἐν Ἑλλάδι.

Ὁ Ἰωάννης ἀπέθανε φυσικὸν θάνατον.

Ὁ Παῦλος ἀπεκεφαλίσθη κατὰ διαταγὴν τοῦ νερότος.

Ὁ Ζαργάβας ἐλιθοβολήθη ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων.

Ὁ Ἰούδας ἐκρεμάσθη καὶ περὶ πρὸς μύρια ἑσχίσθη εἰς τὸ μέσον καὶ ἐξεχύθησαν ὅλα τὰ ἐντόσθια αὐτοῦ.

Π. Κ.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ὑποκλίσεις καὶ ξυλίες

Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ὁ ΙΓ' ὁ υἱὸς τοῦ βασιλέως Ἑρρίκου Δ' καὶ τῆς Μαρίας τῶν Μεδίκων, ἦτο μόλις ἑννέα ἐτῶν ὅταν διεδέχθη εἰς τὸν θρόνον τὸν πατέρα του ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν τῆς μητρὸς του, ἣτις ἔμενεν ἀντιβασιλίσα μέχρι τῆς ἐνηλικιώσεώς του.

Ὁ νεαρὸς βασιλεὺς ἦτο πολὺ ἰσχυρογνώμων καὶ μὲ τὸ πείσμα του πολὺ συχνὰ ἐξώργιζε τὴν μητέρα του. Μίαν φορὰν δὲν ἠθέλησε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ κάμῃ τὴν προσευχὴν του καὶ ἡ βασίλισσα, Μαρία, διέταξε τὸν παιδαγωγὸν του ν. Δὲ Σουβρὲ νὰ ξυλίσῃ τὸν βασιλέα διὰ τὴν ἀπειθείαν του.

Ὁ μικρὸς βασιλεὺς δὲν ἤθελε νὰ σταθῇ νὰ τὸν ξυλίσουν ἀλλ' ἐπὶ τέλους ὑπεχώρησε λέγων: — Ἀφοῦ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ξεφύγῃ τὴν τιμωρίαν, σὰς παρακαλῶ, κύριε Δὲ Σουβρὲ νὰ μὲ ξυλίσετε, ἀλλὰ ὅχι πολὺ δυνατὰ.

Τὴν ἐπαύριον ἐπῆγεν εἰς τὰ δωμάτια τῆς μητρὸς του, ἣ ὅποια, σύμφωνα πρὸς τὴν ἐθιμοτυπίαν τῆς αὐτῆς, ἔκαμε μίαν ὑπόκλισιν βαθυτάτην ἐνώπιόν του.

— Ἀχ! μητέρα μου, εἶπεν τότε ὁ βασιλεὺς, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μοὺ κάμνετε ὀλιγωτέρας ὑποκλίσεις καὶ νὰ βάσετε νὰ μοὺ δίδουν ὀλιγωτέρας ξυλίες;...

Τὸ ὅποιον σημαίνει ὅτι ποτὲ δὲν τὸν ἄρναν, ἀν καὶ βασίλεα νὰ κάμνῃ ἀτιμωρητὴ ἐκεῖνο ποῦ δὲν ἔπρεπε.

Γ. Ν. Γεωργόπουλος

Τίτ—Μπίτς

Ὁ ἀγγλικὸς οἶκος σαπλωνοποιίας Πήγες ἐξωδεύει καθ' ἔτος εἰς ἑκατάμην 3,000,000 φράγκα. Ἀφ' οὗτου ἰδρῦθη μέχρις σήμερον ἔχει ἐξωδεύσει εἰς ἑκατάμην 75,000,000 φρ.

Ὁ ἐν Λαριστάνῃ ἀποθανὼν Δόκτωρ Οὐόφκελ ἐκληροδότησεν 100,000 μάρκας εἰς ὄντινα ἠθέλει ἀποδείξει τὸ θεῶρημα τοῦ Φερμέτ. Ὁ μαθηματικὸς οὗτος ἰσχυρίσθη ὅτι ἡ ἐξίσωσις $x^2 + y^2 = z^2$ δὲν ἐπαληθεύεται λαμβανόντων ἀκεραῖας τιμὰς ὧν τῶν ἐκθετῶν, λ. οἱ τινες εἶνε ἀριθμοὶ πρῶτοι πρὸς ἀλλήλους. Ἡ Βασιλικὴ ἐταιρεία τῶν Ἐπιστημῶν ἐν Γόγγῃ ἐγγνωστοποίησε πρὸ τινος τοῦς ὁρους καθ' οὓς θὰ δοθῇ τὸ κληροδότημα τοῦ Οὐόφκελ.

Ὁ ὑψηλότερος βασιλεὺς εἶνε ὁ Λεοπόλδος τοῦ Βελγίου, ὕψους 6 ποδῶν καὶ 6 δακτύλων. Ὁ Μέγας Πέτρος ἦτον 6 π. καὶ 8 δακτύλων. Ὁ Ἐδουάρδος εἶνε 5 ποδ. καὶ 8,5 δακτύλ. Ὁ Λουμπὲ καὶ ὁ Μικαὸς τῆς Ἰαπωνίας εἶνε ὕψους 5 ποδ. καὶ 6 δακτ. Ὁ Κάϊζερ Γουλιέλμος εἶνε ὀλίγον χαμηλότερος τοῦ θεοῦ του.

Εἰς τὸ ἀστεροσκοπεῖον τοῦ Βερολίνου ἔχει τοποθετηθῇ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Φέρσερ ἀπὸ τοῦ 1865 τὸ μόνον ἐν τῷ κόσμῳ ὁρολόγιον, ὅπερ χορδίζεται κατὰ τριμηνίαν, χωρὶς νὰ σφάλῃ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο εἰμὴ κατὰ γλίσμα τοῦ δευτερολέπτου.

Τὰ ἐν Εὐρώπῃ ἐγγύωρια εἶδη τῶν φυτῶν μόλις φθάνουν τὰς 10,000. Ἐν Ἰνδίας ὑπάρχουν 15,000 εἶδη φυτῶν.

Οἱ ἄεροι τοῦ Λονδίνου ἀνέρχονται εἰς 250,000. Οἱ τοῦ Βερολίνου ὑπερβαίνουν τὰς 900,000. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν αἱ γυναῖκες εἶνε κατὰ 1,500,000 περισσότεραι τῶν ἀνδρῶν.

Ἀφορωτέρως βάσανοι πρὸς τιμωρίαν τῶν ἐγκληματιῶν εἶνε ἐν χρήσει εἰς τὴν Περσίαν. Αἱ γυναῖκες ῥίπτονται εἰς φυλάκας—τρώγλας—κατακόμβας ὅπου γίνονται βωρὰ τῶν ποντικῶν. Τὸ μικρότερον πταίσμα συνεπάγεται τὴν ἀποκοπὴν τῶν χειρῶν, τῶν ποδῶν, τῆς γλώσσης, τῶν ὠτῶν, τὴν ταφήν τοῦ ζώοντος. Ὅστις δ' αὖτε μεθύμενος εἰς τὸν δρόμον θὰ ὑποστῇ κάρφωμα τῶν αὐτιῶν. Ἄλλ' οἱ μεθύμενοι ἐκεῖ εἶνε σπάνιοι. Κάθε οἰκογένεια καταστέλλεται τὸ κρασί της σπῆτι της, καὶ τὰ οἶνοπα λεία καὶ τὰλλα σχετικὰ καταστήματα ἐλείπουν.

Τὰ πειράματα τοῦ Κουλιάρκο ἀνεκίνησαν καὶ πάλιν ἐσχάτως τὸ ζήτημα εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ αἷμα τῶν ἀποκεφαλισθέντων ὑπὸ τὴν ζωὴν μετὰ τὸν θάνατον. Ὁ Κουλιάρκο, καθηγητὴς τῆς Φυσιολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Τόμσκ, ἐν Ρωσίᾳ, ἐκοιμήθη ἰχθὺς τινος εἰς δύο τεμάχια, ἓξ ὧν τὸ ἕτερον περιελάμβανε τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν καρδίαν. Δύο ὥρας ἀφ' ἧς ταῦτα ἔμεναν ἀκίνητα, διότι ἔκαμαν μερικὰς σπασμωδικὰς κινήσεις, ἔκαμαν ἐνέσεις μετὰ τεχνικὴν ὁρρὸν εἰς τὰ αἱματοφόρα ἀγγεῖα καὶ τὴν καρδίαν, ἧτις ἤρχισε πάλιν νὰ πᾶλλῃ, ἐγένοντο δὲ κινήσεις καὶ τῶν σπαραγγῶν. Μετὰ ταῦτα ἐνέσεις τοῦτο δυνατόν νὰ ἐξακολουθῇ ἐπὶ τινος ὥρας, ἀλλ' ἡ νέα ζωὴ εἰς τὸν ἐγκέφαλον δὲν διαρκεῖ πλέον τῶν δύο ὥρων.

Σπ. Ἀνδρ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(1) Εἶμαι νῆσος καὶ σύγκειμαι ἐκ (5) γραμμάτων, τὸ α) εἶνε ἀρχικὸν τοῦ ὀνόματος τῆς πρωτεύουσος τῆς νῆσου, τὸ β) ἡρωϊκῆς νῆσου, τὸ γ) ὀνόματος τῆς Ἰταλίας, τὸ δ) βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος καὶ τὸ ε) ὅμοιον τῷ πρώτῳ.

Δ. Π. Γεωργιλᾶς

(2) ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΣ

— νῆα προφήτην ἐκ τῶν πιστῶν
— ἂν ἀναγραμματίσῃς
— ἂν ἀρχαῖον στρατηγὸν
— εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς.

Δοδὲ Σπάρτης

(3) ΕΛΕΠΘΟΣΜΦΩΝΟΝ

α α ο — ε — α ο υ ο — ε

Κ. Παλαιολόγος

(4) ΠΥΡΑΜΙΣ

οἱ σταυροὶ παριστάνουν Ἀθηναῖον
[ἀστρονόμον]
* * * * * = ἐπίρριμα
* * * * * = Τροφὴ συνήθης
* * * * * = Ποταμὸς Μεσοποταμίας
* * * * * = Στρατηγὸς Σπαρτιάτης

Κ. Παλαιολόγος

(5) ΓΡΙΦΟΣ

Γ'ε βγ Ι'α ΔΙ — ΚΤΤ. Ε.

Λάκης Ν. Τράκας

Αἱ λύσεις τοῦ 7ου φύλλου

(1) Ἡ ῥιτίνη (ῥετίνη)

- 2) νοῦς — οὖς
3) Κάλλιον ἢ πρόνοια ἢ ἡ μεταμέλεια.
4) Ἀρης — Κρῆς
5) Πόνος — Πόρος

Ἔλυσαν τὰς ἀνω ἀσκήσεις

Ζ. Αλεχού 3 4 5. Ἀντ. Δ. Ρικάκης 2. Γεωργ. Πυρπιράκης 2 4 5. Τσίχ—Τσάχ 2 4 5. Δ. Π. Γεωργιλᾶς 2 5. Τσοπανόπουλο 1 2 4 5. Εἰρήνη Τσαπέτα 2. Γ. Ν. Γεωργόπουλος 2 3 4 5. Ἀγγελ. Κεκέ 4 5. Αἰκατερίνη Μαύτα 2 4 5.

Ἡ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ν. Ρέγκον Ἀλμυρὸν ἄρθρον σὰς ἐλήφθη. — Ι. Π. Ζωγράφον Ἀθῆναι δὲ δημοσιεύθη εἰς τὸ ἐπόμενον, εὐχαριστοῦμεν διὰ τοὺς κόπους σὰς. — Ἀντών. Καριτανάκην αἰνίγματά σὰς ἐλήφθησαν, δὲ δημοσιεύθον μετὰ τὴν σειράν. — Α. Ἀδαμοπούλου Κυνουρίας, δελτάριον σὰς ἐλήφθη. — Α. Ζ. Μπίστην Ἀθῆναι ἐλήφθησαν, ἀλλ' ἐχομεν πολλὰ ὥστε θὰ περιμένετε μετὰ τὴν σειράν. — Εἰρήνην Τσαπέτα Λίμνην ἐπιστολὴν σὰς ἐλήφθη, δὲ δημοσιεύθον εἰς τὸ ἐπόμενον εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν πρόθυμον ὑποστήριξιν σὰς, αἱ λύσεις τοῦ 6ου φύλλου ἐφθασαν ἀργά. — Γ. Ν. Γεωργόπουλον Πειραιᾶ ἐλήφθη. — Κων. Ἐναν Πειραιᾶ ἐλήφθησαν παρακαλοῦμεν ὅμως ὅπως στελλήτε τὸ ἀληθές σὰς ὄνομα τὸ ὁποῖον θὰ κρατῶμεν, ἄλλως δὲν δημοσιεύονται. — Γ. Μ. Κωστάκων Σῶρον ἐπιστολὴ σὰς ἐλήφθη, ἀπαντῶμεν ἰδιαίτερος. — Ν. Τσῆτσουραν Ἀρτῶν ἐλήφθη εἰς τὸ ἐπόμενον. — Λάκη Ν. Τράκας Πειραιᾶ ποιήματά σὰς ἐλήφθησαν, δὲ δημοσιεύθον μετὰ τὴν σειράν καὶ τῇ ἐγκρίσει. — Β. Α. Σκλιάν Σπέτσαι ἀπαντῶμεν ἰδιαίτερος. — Παν. Λάπταν Πειραιᾶ διήγημά σὰς ἐλήφθη, δὲ δημοσιεύθῃ εἰς τὴν σειράν. — Β. Μ. Στούμπην Βόλον ἡ εὐγένειά σὰς τοῦλάχιστον ἐπρεπε νὰ σὰς ἐμποδίσῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ἐπιστρέψῃτε τὴν εὐτυχίαν ὑστερον ἀπὸ 8 φύλλα. — Σπ. Ζαβιτσάνον Πάτρας ἐπιστολὴ σὰς ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν διὰ τοὺς ἀκαμάτους κόπους τοὺς ὁποῖους καταβάλλετε ὑπὲρ τοῦ φύλλου μας. — Κ. Τριζενὲν Μεσολόγγιον δελτάριον σὰς ἐλήφθη ἀποστελλόμεν. — Ν. Γ. Γκίγκαν Καλάμας ἐπιστολὴ σὰς ἐλήφθη, ἀποστελλόμεν καὶ πάλιν δελτάριον σὰς ἐλήφθη, καὶ ὀφείλομεν. — Γ. Ν. Μωραϊτίνην Καρδίτσαν ἀμφότερα ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τοὺς κόπους τοὺς ὁποῖους καταβάλλετε ὑπὲρ τοῦ ἡμετέρου φύλλου δὲ δημοσιεύθον εἰς τὸ ἐπόμενον. — Ν. Φουντούλην Αἰγίνα ἐλήφθη. — Καλλιόπην Ι. Βογιατζόγλου Ξηροχώριον, συνδρομὴν σὰς ἐλήφθη λαμβάνετε ἀποδείξιν. — Πολύμητον Ὀδυσσεᾶ Πειραιᾶ ἐλήφθη, γὰρ δὲν ἐξυπηρετεῖ τὸν σκοπὸν τοῦ φύλλου μας, ἀλλ' εἶνε ἄριστον δι' ἄλλα περιοδικὰ, ἀποστελλάτε ἄλλας δημοσιεύσεις ὡς τὰς προηγουμένους. — Δ. Οἰκονομάκην Καλάμας συνδρομὴν σὰς ἐλήφθη. — Γ. Ἀθάναν Πάτρας δὲ δημοσιεύθῃ εἰς τὸ ἐπόμενον. — Μενέλαον Μαροκόπουλον Ἀρτῶν ἐλήφθη δὲ δημοσιεύθῃ μετὰ τὴν σειράν. — Σπ. Ἀνδρεϊόφωρον Ἀθῆναι ἀπαντῶμεν ἰδιαίτερος. — Ἑλληνικὴν καρδίαν Πειραιᾶ ἐλήφθη, δὲ δημοσιεύθῃ μετὰ τὴν σειράν. — Μιχ. Ὁδ. Λύκα Λαμίας εἰς τὸ ἐπόμενον. — Ν. Η. Ἀναγνωστόπουλον Πειραιᾶ ἐλήφθη, ὅσα ἐγκρίθουν θὰ δημοσιεύθουν. — Ἀνδρομάχην Δ. Ντέμον (Σκιάλαν Ὠροπόδ) βραχεῖα σὰς ἐλήφθη.

ΟΔΟΝΤΟΙΑΤΡΕΙΟΝ ΚΩΝΣΤ. ΣΑΜΨΩΝ
ΠΗΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 1 Ἀθῆναι

Εἰδοποιούμεν τοὺς κ. κ. συνεργάτας μας ὅτι παύομεν τοῦ λοιποῦ, ἐπὶ τινὰ χρόνον δεχόμενοι ὅλην δημοτικὴν καὶ παιδικὴν καθ' ὅτι ἔχομεν ἀρκετήν.

(Ἐκ τῆς διευθύνσεως)